

Arrest

nr. 212 625 van 21 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
 Broustinlaan 88
 1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1 De eerste verzoekende partij, A. A., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 30 september 1995.

De eerste verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 19 november 2015 en dient op 4 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 12 oktober 2017 wordt de eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 30 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en 22 jaar oud te zijn. U bent geboren in Mazar-i-Sharif, waar u heeft gewoond tot u vertrokken bent uit Afghanistan. Uw moeder, A(...) N(...) (O.V. (...)), is samen met u naar België gekomen, uw vader woont momenteel met zijn tweede vrouw in Tajikistan. Uw oudste zus, A(...) F(...), woont met haar echtgenoot in Duitsland. Uw zus F(...) (O.V. (...)) en uw broer A(...) (O.V. (...)) zijn samen met u naar België gekomen.

In Afghanistan hielp u samen met uw zussen uw moeder, die werkzaam was als kleermaakster. Op een dag kwam er een onbekende vrouw langs met de vraag om binnen de twee dagen twee kledingstukken voor haar te maken. Uw moeder weigerde dit, aangezien ze onvoldoende tijd kreeg om de opdracht naar behoren uit te voeren. De vrouw toonde tijdens dit bezoek ook een sterke interesse in uw twee oudere zussen en vroeg of deze reeds gehuwd waren. Uw moeder vertelde haar dat uw oudste zus reeds gehuwd was, maar de andere zus nog niet. Na dit korte gesprek vertrok zij opnieuw. Een maand later kwam deze vrouw, vergezeld van haar twee dochters, opnieuw langs. Ze vertelde uw moeder dat ze de hand van uw dochter F(...) kwam vragen voor haar zoon, waarna F(...) de kamer verliet. Uw moeder vertelde u dat ze waren langsgekomen voor uw zus. Een tijdje later vertelde uw moeder u dat jullie moesten vertrekken, aangezien uw familie bedreigd werd door mensen die interesse hadden betoond in uw zus. U bent reeds een paar maand na aankomst in België op de hoogte gebracht dat uw familie bedreigd werd door een belangrijke commandant.

Op 20 mizan 1394 Afghaanse kalender (AK), 12 oktober 2015 Gregoriaanse kalender (GK) vertrok u samen met uw moeder, uw zussen, uw schoonbroer en uw broer naar Europa. Uw oudste zus F(...) en uw schoonbroer verblijven momenteel in Duitsland. U kwam met uw moeder, F(...) en A(...) aan in België op 19 november 2015, waar u op 4 december 2015 asiel aanvraagde.

De dochter van uw tante langs moederskant, een meisje van 17 jaar, is zeven maand na uw gehoor ontvoerd in Mazar-i-Sharif. Een week later belde ze naar haar familie om te melden dat ze in Panchir was. De commandant die haar ontvoerd had, dreigde ermee haar dood te schieten indien haar familie haar opnieuw zou meenemen. Aangezien de commandant een vriend van Abdullah is, hebben de ouderlingen aangeraden om in te stemmen met een islamitisch huwelijk.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u hetzelfde van uw zus. U vreest dat de mensen die uw zus bedreigen hebben ook u zullen bedreigen.

Ter staving van jullie asielmotieven legt uw moeder haar Afghaans identiteitsdocument (taskara) neer. Uw broer legt tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een kopie van zijn taskara en een kopie van zijn huwelijksakte neer, beiden vergezeld van een Engelse vertaling. Ook legt hij een legalisatiedocument neer van een geboorteakte die op 23 april 2015 is afgeleverd in de Belgische ambassade van Islamabad. Daarnaast legt hij ook een attest neer van de lokale politie, waaruit blijkt dat hij aangifte heeft gedaan van het verlies van zijn Afghaans identiteitsdocument (taskara) en zijn huwelijkscontract. Deze aangifte is gebeurd op 6 september 2016. Tijdens het gehoor op het CGVS was uw broer in het bezit van een fotoalbum en een DVD van zijn huwelijk in België.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven volledig gelijklopen met deze die uw moeder, A(...) N(...) (O.V. (...)), verklaarde. U verklaart namelijk dat de mensen die uw zus bedreigden u zullen bedreigen (CGVS, gehoorverslag A(...) A(...), dd. 12 oktober 2017, p. 5). Zoals uiteengezet in de beslissing van uw moeder die hieronder hernomen wordt, werd in het kader van haar asielaanvraag overgegaan tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat de zoon van commandant Alam Khan Azadi uw dochter F(...) als huwelijkskandidate had uitgekozen. Deze gebeurtenis is nochtans de enige reden waarom u met uw gezin het land van herkomst hebt verlaten (gehoorverslag CGVS A(...) N(...) I, dd. 12 oktober 2017, p. 10).

Uw kennis over de gekende commandant Alam Khan Azadi, de vader van de potentiële huwelijkskandidaat I(...), laat immers te wensen over. Vooreerst kunnen er vragen gesteld worden bij het feit dat u als inwoner van Balkh schijnbaar nog nooit over deze commandant had gehoord, vooraleer zijn familie interesse bleek te betonen in uw dochter. U beweert immers dat u over deze familie initieel geen informatie had (CGVS I, p. 11 & CGVS A(...) N(...) II, dd. 26 oktober 2017, p. 4). Volgens de informatie, die is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt het hier echter om een publiek figuur te gaan, die niet enkel een gekende voormalige jihad strijder blijkt te zijn, maar ook tot op vandaag een positie bekleedt in het nationale parlement in Afghanistan. Er kan bijgevolg van uitgegaan worden dat het hier geen nobele onbekende betreft. Gesteld echter dat u inderdaad nog nooit over deze persoon had gehoord, hetgeen weinig waarschijnlijk is, dan kan er alsnog wel verwacht worden dat u, op het moment dat de familie van Alam Khan Azadi te kennen gaf dat ze uw dochter hadden uitverkozen als echtgenote voor hun zoon I(...), op dat moment tijd noch moeite zou sparen om zoveel mogelijk informatie te verzamelen over deze potentiële huwelijkskandidaat en zijn bekende familie te meer omdat ze zo opdringerig waren en vertelden dat ze geen neen zouden dulden (CGVS A(...) N(...) II, p. 4). Echter, zelfs nadat u een vriendin had ingeschakeld om inlichtingen in te winnen over de familie van Alam Khan Azadi, blijft uw kennis over deze familie zeer oppervlakkig. Uw vriendin wist u enkel te vertellen dat het machtige mensen waren, wiens zonen reeds getrouwd waren (CGVS A(...) N(...) I, p. 12) en dat Alam Khan al jarenlang een commandant was (CGVS, A(...) N(...) II, p. 6-7). Meer informatie kon deze vriendin, die nota bene in de buurt van de gekende parlementair woont, u niet bezorgen over deze familie (CGVS, A(...) N(...) I, p. 13). Ook het onderzoek dat uw zoon heeft gevoerd, leverde niet het te verwachten resultaat op. Uw zoon schakelde een vriend in, de zoon van de mullah van Aziz Abad (CGVS A(...) N(...) I, p.13). Bijgevolg kan er van uitgegaan worden dat u via dit kanaal toch wel een bron aan informatie zou hebben kunnen vergaren over deze prominente familie. Toch kwam uw zoon via de mullah van Aziz Abad en diens zoon niets meer te weten dan dat het hier een commandant betrof met twee getrouwde zonen en dat het hier om gevaarlijke mensen ging (CGVS A(...) N(...) I, p. 13), een mujahedin, die in de overheid werkte, machtig was en een vriend van Ustad Attah was (CGVS, A(...) N(...) II, p. 7). U weet echter niet waarom deze persoon precies als gevaarlijk wordt bestempeld, en vervalt al snel in algemeenheden dat alle commandanten in Afghanistan vrouwen dwingen om te trouwen en dat u geen nee kunt zeggen tegen iemand die wapens heeft (CGVS, A(...) N(...) II, p. 8). Meermaals doorgevraagd, kan u niets meer aanbrengen van informatie over deze commandant (CGVS, A(...) N(...) II, p. 8). Opmerkelijk is bovendien dat u tijdens het tweede gehoor in de voormiddag niet weet wat de huidige positie van Alam Khan in de overheid is en niet verder komt dan dat hij waarschijnlijk een hoge functie bekleedt (CGVS, A(...) N(...) II, p. 7), terwijl u na de middagpauze plots weet dat Alam Khan een volksvertegenwoordiger in het parlement is (CGVS, A(...) N(...) II, p. 10). Indien u en uw familie daadwerkelijk door een commandant dermate bedreigd werden dat u zich genoodzaakt zag om samen met uw gezin Afghanistan te verlaten, mag worden verwacht dat u zich dan ook over deze commandant geïnformeerd zou hebben ten einde de dreiging en de eventuele oplossingen in te schatten. De vaststelling dat uw kennis over hem uiterst summier is en de kennis die u wel heeft uiterst vaag is, ondermijnt dan ook uw vrees voor deze persoon en de daaruit volgende vervolgingsfeiten.

Ook de kennis van uw dochter F(...) over de positie van Alam Kham en zijn familie komt allerm minst overtuigd over, terwijl deze familie om haar hand is komen vragen. Haar kennis over Alam Khan beperkt zich immers tot zijn woonplaats (gehoorverslag CGVS, A(...) F(...), dd. 26 oktober 2017, p. 5) en dat hij een gevaarlijke commandant is die bevriend is met Ustad Attah en in het verleden veel dingen heeft gedaan (CGVS, A(...) F(...), p. 5). Wanneer dan de vragen worden gesteld waarom hij gevaarlijk is, wat hij momenteel doet of wat hij precies in het verleden heeft gedaan, moet F(...) echter telkens het antwoord schuldig blijven (CGVS, A(...) F(...), p. 5). Ook weet uw dochter niet of Alam Khan ooit heeft meegedaan aan verkiezingen, of hij nog steeds een publieke functie bekleedt en hoe hij eruit ziet (CGVS, A(...) F(...), p. 7). De vaststelling dat ook uw dochter, die nochtans de sleutelfiguur is in heel het asielrelaas van uw gezin, amper een begin van informatie kan geven over de man die ze moet

vrezen, is gewoonweg frappant en ondermijnt dan ook jullie asielrelaas ten stelligste. Er mag namelijk worden verwacht dat ook zij op de hoogte werd gebracht over de rol en het gevaar van deze familie aangezien ook zij haar thuisland om die reden is moeten ontvluchten.

Over I(...) K(...), de zoon van Alam Khan die met F(...) wou trouwen, weet u letterlijk niets te vertellen. Gevraagd wat u weet over deze persoon, antwoordt u kortweg 'niets' (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11). Op de vraag wat zijn job was zegt u opnieuw heel vaag dat zijn familie zei dat hij bij de overheid werk en dat het een goed man was (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11). Ook weet u dat hij reeds getrouwd was (CGVS A(...) N(...) I, p. 13). Vreemd genoeg houdt uw kennis hiermee overduidelijk op. Meer informatie blijkt u dus niet gevraagd te hebben (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11). Uw desinteresse in deze kandidaat, de allereerste persoon die ooit om de hand van uw dochter is komen vragen (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11-12), is frappant en komt dus weinig geloofwaardig over. Er mag immers van uitgegaan worden dat u tijdens de verschillende gesprekken die hebben plaatsgevonden toch iets van informatie zou verzameld hebben over deze persoon, alvorens resoluut te weigeren. Het is bovendien ook omwille van deze I(...) dat u beslist heeft met uw volledige gezin uit Afghanistan weg te vluchten, dan kan ervan uitgegaan worden dat u, voorafgaand aan uw vlucht, toch iets meer had willen te weten komen dan dat hij een goed man was en u zich over armoede geen zorgen zou hoeven te maken (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11).

Ook de kennis van uw dochter over I(...) K(...) blijkt uiterst summier te zijn. Uw dochter vertelde u immers dat ze over deze persoon meer te weten wou komen, zoals wat zijn job was, of hij gestudeerd had en of hij een goed persoon was (CGVS, A(...) N(...) II, p. 13). Dan mag er verwacht worden dat ze toch iets weet te vertellen over I(...), hetgeen duidelijk niet aan de orde is. Meer zelfs, op de vraag wat zijn naam is zegt ze te denken dat hij I(...) heet (CGVS, A(...) F(...), p. 5). Voorts weet ze enkel te zeggen dat hij in Aziz Abad woont (CGVS, A(...) F(...), p. 7). Over zijn functie weet ze niets te vertellen, noch over het aantal kinderen dat hij had (CGVS, A(...) F(...), p. 8). En hoewel ze aanhaalt dat hij van niets schrik had, kan ze geen enkel concreet voorbeeld geven om dit te verduidelijken, behalve dan wat jullie met zijn familie hebben meegemaakt (CGVS, A(...) F(...), p. 8). Wanneer F(...) tot slot wordt uitgenodigd om nog iets over haar bedreiger te vertellen, geeft ze te kennen niets meer te weten. Vanzelfsprekend mag meer kennis worden verwacht van F(...) over de man die wou huwen met haar. Bovendien heeft ze ook duidelijk nagelaten om, aangekomen in België, bijkomende informatie te vergaren over deze familie (CGVS, A(...) F(...), p. 17). Indien u en uw dochter uit vrees voor deze familie zijn vertrokken uit jullie thuisland, mag er toch verondersteld worden dat jullie enige info zouden hebben vergaard over het reilen en zeilen van deze familie, zeker aangezien jullie nog familie hebben in Afghanistan waarmee jullie nog steeds in contact staan (CGVS, A(...) N(...) II, p. 16).

Het dient bijgevolg ook niet te verwonderen dat ook uw kennis over de broer van I(...) beperkt blijft tot zijn naam, namelijk Z(...), zijn burgerlijke staat en het feit dat hij werkzaam is voor de overheid (CGVS, A(...) N(...) II, p. 12). U weet over deze persoon niets meer te vertellen, aangezien u niet meer vragen heeft gesteld (CGVS A(...) N(...) II, p. 12-13), hetgeen alweer bevestigt dat u geen informatie bent gaan inwinnen over deze familie. Uw dochter F(...) komt zelfs niet verder dan de naam te noemen van deze persoon, zonder zelfs te weten wat zijn job is (CGVS, A(...) F(...), p. 17).

De vaststelling dat zowel u als uw dochter F(...) amper kunnen uitweiden over de familie van Alam Khan en diens zoon I(...), leidt er dan ook toe dat er heel wat vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven. Dat jullie zelfs de antwoorden op enkele basisvragen over deze familie steevast schuldig moeten blijven, doet ernstige vragen rijzen over jullie verklaringen dat deze familie wou dat F(...) met hun zoon I(...) huwde.

Daarenboven slaagt u er ook niet in de verschillende bezoeken die de familie van Alam Khan heeft gebracht, geloofwaardig te maken.

Over het eerste bezoek van de echtgenote van Alam Khan weet u enkel te vertellen dat zij langskwam omdat ze dringend kleren nodig had (CGVS, A(...) N(...) II, p. 2). U wist op dat moment blijkbaar totaal niet wie deze klant was, aangezien ze zich niet had voorgesteld en u geen vragen had gesteld. U zegt immers dat u niet aan de mensen vraagt wie ze zijn, aangezien ze gewoon voor hun kleren komen (CGVS, A(...) N(...) II, p. 10). Ook haalt u aan nooit onbekende klanten over de vloer te hebben gekregen (CGVS, A(...) N(...) II, p. 14). Naast de vaststelling dat het toch wel vreemd is dat deze voor u onbekende vrouw onmiddellijk interesse betoonde in uw dochters en al bij het eerste bezoek nogal vrijpostig informeerde naar de wijze waarop in uw familie huwelijken georganiseerd werden (CGVS, A(...) N(...) II, p. 3), is het ook weinig aannemelijk dat u nadien niets zou hebben gevraagd over haar

identiteit. Los daarvan blijkt dat deze onbekende dame tevens geen blijvende indruk heeft nagelaten op uw dochter. Gevraagd immers om deze vrouw te beschrijven, beweert u dat ze bij het eerste bezoek een boerka droeg (CGVS, A(...) N(...) II, p. 3), hoewel uw dochter zich niet meer kan herinneren hoe deze onbekende vrouw, die een duidelijke interesse betoonde in haar en haar zus, gekleed was (CGVS, A(...) F(...), p. 9-10).

Ook weten uw verklaringen en die van uw dochter F(...) over het tweede en het derde bezoek van de familie niet te overtuigen. Zo blijkt uw dochter F(...), behalve wat algemeenheden, amper iets te kunnen vertellen over de inhoud van de gesprekken die gevoerd werden, zogenaamd omdat ze niet persoonlijk aanwezig was tijdens deze bezoeken (CGVS, A(...) F(...), p. 13). Zo kan ze namelijk niets vertellen over wat er werd gezegd over de huwelijkskandidaat, zowel niet tijdens het tweede als tijdens het derde bezoek (CGVS, A(...) F(...), p. 13-14). Als verklaring hiervoor benadrukt ze meermaals dat niet zij maar u telkens aanwezig was en het woord voerde (CGVS, A(...) F(...), p. 13). Er kan echter weinig geloof gehecht worden dat uw dochter dermate ongeïnteresseerd zou reageren op de inhoud van deze gesprekken, aangezien ze wel duidelijk wist dat zij het onderwerp van deze gesprekken was. Ze beweerde immers zelf dat zij tijdens het tweede bezoek van deze onbekende dame pas de kamer heeft verlaten op het moment dat er verteld werd dat ze deze keer niet langskwam om kleren te laten maken, maar om de hand te komen vragen (CGVS, A(...) F(...), p. 12). Ook is het vreemd dat uw dochter enerzijds vertelt dat jullie nog wat gingen wachten alvorens informatie in te winnen over deze onbekende familie, hoewel ze toch reeds tijdens dit gesprek hadden meegegeven dat ze gingen terugkeren en geen negatief antwoord wilden ontvangen (CGVS, A(...) F(...), p. 13). Haar verklaring dat jullie nog even gingen wachten om informatie in te winnen omdat in Afghanistan veel mensen langskomen met dergelijke vragen (CGVS, A(...) F(...), p. 13), is eveneens contradictorisch met uw bewering dat dit de allereerste keer was dat een familie interesse betoonde in uw dochter, die bovendien reeds 22 of 23 jaar oud was (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11). Uw oudste dochter was namelijk reeds op haar zestien gehuwd (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11). Bovendien heeft u ook totaal geen idee waarom deze, voor u onbekende familie, plots zo gebrand was op uw familie en vooral uw dochter (CGVS, A(...) N(...) II, p. 9). Meer zelfs, u heeft zelf nagelaten deze vraag te stellen (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11), hetgeen weinig waarschijnlijk is, gezien de omstandigheden.

Bovendien is het ook weinig plausibel dat de moeder van I(...) reeds onmiddellijk na haar eerste bezoek voor zichzelf duidelijk had gemaakt dat uw dochter moest huwen met haar zoon, terwijl nergens uit uw verklaringen blijkt dat ze zich enigszins heeft geïnformeerd naar het profiel en vooral het karakter van uw dochter F(...), maar ook niet in het profiel van uw gezin in zijn totaliteit. Het is merkwaardig dat I(...) zijn moeder zomaar een voor haar onbekende familie als haar schoonfamilie zou accepteren en een vrouw voor haar zoon zou willen die ze eigenlijk van haar noch pluim kent. Er mag verwacht worden dat deze echtgenote van een machtige commandant bij de keuze van een vrouw voor haar zoon toch iets kritischer te werk zou gaan, wat in de door u geschetste context allerminst het geval is.

Ook over het laatste bezoek legt u weinig geloofwaardige verklaringen af. Tijdens dit bezoek was immers de huwelijkskandidaat persoonlijk aanwezig, en heeft deze een gesprek gehad met uw schoonzoon (CGVS, A(...) N(...) II, p. 9). Het is dan ook uiterst merkwaardig dat u er niet in slaagt de inhoud van het gesprek tussen uw schoonzoon en I(...) weer te geven. Het enige wat u weet over deze ontmoeting is dat ze uw schoonzoon hadden gezegd dat ze een ja zouden krijgen en dat ze familie zouden worden van elkaar (CGVS, A(...) N(...) II, p. 9). Verder raakt u niet, aangezien u het niet aan uw schoonzoon heeft gevraagd, omdat u zich niet in een goede situatie bevond (CGVS, A(...) N(...) II, p. 9). Het is weinig geloofwaardig dat u beslist heeft Afghanistan te verlaten omwille van de veiligheid van u en uw gezin nadat dit gesprek heeft plaatsgevonden, zonder te weten wat er tijdens dit cruciale gesprek effectief gezegd is geweest. Nog opmerkelijker is het dat u beweert tijdens dit gesprek persoonlijk met I(...) gesproken te hebben en hem persoonlijk de boodschap te hebben gegeven dat er geen huwelijk zal volgen (CGVS, A(...) N(...) II, p. 9), maar dat u er vervolgens niet in slaagt deze I(...) op foto te herkennen. Tijdens uw gehoor wordt u immers een foto getoond waarop zowel Alam Khan als zijn zoon I(...) duidelijk staan afgebeeld, het is dan ook zeer verwonderlijk dat u noch de bekende parlementariër noch de persoon waarmee u oog in oog heeft gestaan, herkent (CGVS, A(...) N(...) II, p. 13). Als nationaal parlementariër moet Alam Khan hebben deelgenomen aan verkiezingen. Het is dan ook uiterst merkwaardig dat u nergens een verkiezingsaffiche van deze man zou hebben gezien en zeker al niet tijdens uw zoektocht naar informatie over hem. Met zijn zoon heeft u dan weer persoonlijk een hoogoplopende discussie gehad (CGVS, A(...) N(...) II, p. 9). Dat u beide mannen, nota bene de heren voor wie u vervolging vreest en dus uw land van herkomst heeft moeten ontvluchten, niet herkent, ondermijnt dan ook ten stelligste uw vervolgingsfeiten en die van uw familie.

Bovendien slaagt ook uw dochter er noch Alam Khan noch zijn zoon I(...) te herkennen op een foto (CGVSCGVS, A(...) F(...), p. 17). Naast het feit dat het weinig geloofwaardig is dat uw dochter zich niet zou hebben geïnformeerd over de familie waarvoor ze is gevlucht uit Afghanistan (CGVS, A(...) F(...), p. 17), is het evenmin aannemelijk dat ze zelfs zijn foto, die gemakkelijk raadpleegbaar is op internet en Facebook nooit zou hebben opgezocht. F(...) verklaart namelijk dat uw zoon A(...) een Facebookaccount heeft (CGVS, A(...) F(...), p. 16). Verwacht mag worden dat A(...) dan ook op internet en op Facebook snel info en foto's kan vergaren over deze familie die jullie vrezen, wat jullie zoals hierboven aangetoond duidelijk hebben nagelaten.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees en die van uw kinderen steunt geen geloof kan worden gehecht.

Naast het feit dat u aanhaalt niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omwille van uw vrees voor de familie van commandant Alam Khan en zijn zoon, haalt u ook aan dat de zeventienjarige dochter van uw zus zeven maand geleden ontvoerd is onderweg van school naar huis (CGVS, A(...) N(...) II, p. 15). U vreest voor uzelf en uw dochters ook in zo een situatie te belanden. Uw kennis over dit incident is echter zo summier dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze ontvoering. U zegt dat ze naar Panjshir werd gebracht en met een commandant moest huwen. Vreemd genoeg kent u de naam van die commandant niet die uw nicht heeft ontvoerd (CGVS, A(...) N(...) II, p. 15) en heeft u geen idee waarom ze haar hebben ontvoerd (CGVS, A(...) N(...) II, p. 15). U geeft als verklaring voor uw onwetendheid dat u niet veel praat met uw zus aangezien ze ziek is. Gevraagd naar de situatie vandaag de dag, zegt u van niets te weten, omdat u haar al lang niet meer heeft gehoord, gezien ze haar nummer gewisseld heeft (CGVS, A(...) N(...) II, p. 15). Naast de bevinding dat het uiterst vreemd is dat u niet via andere familieleden op de hoogte zou willen en kunnen worden gesteld over het lot van uw nichtje zoals aan uw moeder met wie jullie beiden nog in contact staan (CGVS, A(...) N(...) II, p. 16), is het des te frappant dat uw zus haar telefoonnummer zou wisselen. Uw nichtje had eerder reeds na haar ontvoering telefonisch contact opgenomen met haar familie (CGVS, A(...) N(...) II, p. 15). In die context is het dan ook vrij ongeloofwaardig dat haar moeder net dan zou beslissen haar eigen nummer te veranderen door op die manier het contact van haar dochter met haar thuisfront te bemoeilijken. Indien u werkelijk dermate bevreesd bent in dezelfde situatie terecht te komen als uw nicht en uw zus, mag er verwacht worden dat u de situatie en de problemen van uw familie in Afghanistan op de voet zou volgen. Het feit dat u dit duidelijk heeft nagelaten (CGVS, A(...) N(...) II, p. 16), toont aan dat deze gebeurtenissen met uw nicht niet hebben plaatsgevonden. Dit ondermijnt dan ook uw vrees om in dezelfde situatie terecht te komen en komt evenmin uw algemene geloofwaardigheid ten goede.

Daarenboven verklaart u ook geen contact meer te hebben met uw echtgenoot in Afghanistan, aangezien hij momenteel woonachtig is in Tadjikistan (CGVS, A(...) N(...) I, p. 4). U blijkt echter wel over een ruim netwerk te beschikken in Mazar aan broers en zussen (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 12 februari 2016, vraag 17). U beweert bovendien nog steeds in contact te zijn met uw zus (CGVS, A(...) N(...) II, p. 15) en verklaart dat uw schoonbroer, die nog steeds woonachtig is in Mazar, u geholpen heeft uw reis te bekostigen (CGVS, A(...) N(...) II, p. 14). Ook uw jongste dochter verklaart dat u nog steeds in contact bent met uw zussen in Afghanistan (CGVS, gehoorverslag A(...) A(...), dd. 12 oktober 2017, p. 5) en beweert zelf ook met twee tantes langs vaderskant in contact te zijn (CGVS, A(...) A(...), p. 5). Bijgevolg kan ervan uitgegaan worden dat u en uw familie bij terugkeer naar Mazar opnieuw op uw netwerk kunnen terugvallen.

Uw documenten kunnen aan bovenstaande vaststelling niets wijzigen. Uw taskara zegt enkel iets over uw Afghaanse identiteit, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. De taskara van uw zoon, zijn huwelijksakte, het document van de politie en het legalisatiedocument uit Islamabad hebben enkel betrekking op de identiteit van uw zoon, en zeggen tevens niets over uw asielmotieven en die van uw kinderen, net zomin als het fotoalbum en de DVD van de huwelijksceremonie in België.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van

de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Balkh province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn “non-conflict related”. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op “high-profile”doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie blijkt bovendien een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere noordelijke en noordoostelijke provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De tweede verzoekende partij, A. F., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 19 maart 1992.

De tweede verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 19 november 2015 en dient op 4 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 26 oktober 2017 wordt de tweede verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 30 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en 25 jaar geleden geboren te zijn. Uw vader is A(...) R(...), die momenteel met zijn tweede vrouw in Tajikistan woont, uw moeder is A(...) N(...) (O.V. (...)) en verblijft eveneens in België. U verhuisde als kind naar Mazar-i-Sharif nadat jullie huis in Kabul was geraakt door een bom, waarbij uw driejarige broer om het leven is gekomen. Uw broer A(...) (O.V. (...)) uw jongere zus A(...) (O.V. (...)), zijn samen met u in België, uw oudere zus F(...) woont met haar echtgenoot in Duitsland. Uw broer huwde in 2015 met zijn nicht langs vaderskant, die de Belgische nationaliteit heeft, in Tajikistan.

U werkte samen met uw moeder en uw zussen in Mazar-i-Sharif als kleermaakster. Op een dag kwam er een onbekende vrouw langs met de vraag om binnen de twee dagen twee kledingstukken voor haar te maken. Uw moeder weigerde dit, aangezien ze onvoldoende tijd kreeg om de opdracht naar behoren uit te voeren. De vrouw toonde tijdens dit bezoek ook een sterke interesse in uw oudste zus en u en vroeg of jullie reeds gehuwd waren. Uw moeder vertelde haar dat haar oudste dochter reeds gehuwd was, maar de andere dochter, u dus, nog niet. Na dit korte gesprek vertrok zij opnieuw. Een maand later kwam deze vrouw, vergezeld van haar twee dochters, opnieuw langs. Ze vertelde uw moeder dat ze om uw hand kwam vragen voor haar zoon, waarna u de kamer onmiddellijk verliet. Ze vertelde dat ze de echtgenote was van Alam Khan, ze twee zonen en vier dochters had en woonachtig was in Aziz Abad. Ze voegde er nog aan toe dat haar zoon huizen, een auto en veel geld bezat. Ze vermeldde ook dat ze later zeker gingen terugkeren naar jullie huis en dat ze geen neen duldde. Toen uw moeder u inlichtte over het gesprek, zei u dat u niet zomaar wou huwen met iemand, maar de mensen eerst wou leren kennen. Zes dagen later kwamen deze drie vrouwen, vergezeld van de zus van de echtgenote, opnieuw naar uw huis. Ze vertelden uw moeder waar ze woonden, dat haar zonen I(...) en Z(...) heetten en dat haar man een commandant was. Na hun bezoek won uw moeder informatie in bij een vriendin die eveneens woonachtig was in Aziz Abad. Ze bevestigde uw moeder dat het hier inderdaad een machtige familie betrof en dat beide zonen reeds getrouwd waren. U liet duidelijk verstaan dat u geen interesse had in een man die reeds getrouwd was. De volgende keer dat de familie langskwam, waren zowel de vier vrouwen, alsook I(...), zijn oom en twee bodyguards aanwezig. Uw moeder vertelde eerst

aan de vrouwen dat u niet wou huwen met een getrouwde man, en vervolgens bracht ze dezelfde boodschap aan de mannen. I(...) reageerde furieus en dreigde ermee toch met u te huwen, met of zonder toestemming. Na dit incident vroeg uw moeder aan A(...) om onmiddellijk uit Kabul terug te keren naar Mazar-i-Sharif. Hij won via een vriend van hem, die eveneens woonachtig was in Aziz Abad, inlichtingen in over Alam Khan. Deze waarschuwde uw broer dat Alam Khan en zijn zonen gevaarlijke mensen waren.

Uw moeder besliste onmiddellijk met haar kinderen naar haar zus te verhuizen, die eveneens in Mazar-i-Sharif woont, en de hele familie vertrok vandaar op 20 mizan 1394 Afghaanse kalender (AK), 12 oktober 2015 Gregoriaanse kalender (GK) naar Europa. Uw oudste zus en uw schoonbroer verblijven momenteel in Duitsland. U kwam met uw moeder, A(...) en A(...) aan in België op 19 november 2015, waar u op 4 december 2015 asiel aanvraagde.

De dochter van uw tante langs moederskant, een meisje van 17 jaar, is zeven maand na uw laatste gehoor ontvoerd in Mazar-i-Sharif. Een week later belde ze naar haar familie om te melden dat ze in Panchir was. De commandant die haar ontvoerd had, dreigde ermee haar dood te schieten indien haar familie haar opnieuw zou meenemen. Aangezien de commandant een vriend van Abdullah Abdullah is, hebben de ouderlingen aangeraden om in te stemmen met een islamitisch huwelijk.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u alsnog te moeten trouwen met de zoon van Alam Khan of door hem bedreigd te worden.

Ter staving van jullie asielmotieven legt uw moeder haar Afghaans identiteitsdocument (taskara) neer. Uw broer legt tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een kopie van zijn taskara en een kopie van zijn huwelijksakte neer, beiden vergezeld van een Engelse vertaling. Ook legt hij een legalisatiedocument neer van een geboorteakte die op 23 april 2015 is afgeleverd in de Belgische ambassade van Islamabad. Daarnaast legt hij ook een attest neer van de lokale politie, waaruit blijkt dat hij aangifte heeft gedaan van het verlies van zijn Afghaans identiteitsdocument (taskara) en zijn huwelijkscontract. Deze aangifte is gebeurd op 6 september 2016. Tijdens het gehoor op het CGVS was uw broer in het bezit van een fotoalbum en een DVD van zijn huwelijk in België.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven volledig gelijklopen met deze die uw moeder, A(...) N(...) (O.V. (...)), verklaarde. U vreest vervolging voor de mensen die uw hand wilden, wat door uw moeder werd geweigerd (gehoorverslag CGVS, A(...) F(...), dd. 26 oktober 2017, p. 4 & p. 19). Zoals uiteengezet in de beslissing van uw moeder die hieronder hernomen wordt, werd in het kader van haar asielaanvraag overgegaan tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat de zoon van commandant Alam Khan Azadi uw dochter F(...) als huwelijkskandidate had uitgekozen. Deze gebeurtenis is nochtans de enige reden waarom u met uw gezin het land van herkomst hebt verlaten (gehoorverslag CGVS A(...) N(...) I, dd. 12 oktober 2017, p. 10).

Uw kennis over de gekende commandant Alam Khan Azadi, de vader van de potentiële huwelijkskandidaat I(...), laat immers te wensen over. Vooreerst kunnen er vragen gesteld worden bij het feit dat u als inwoner van Balkh schijnbaar nog nooit over deze commandant had gehoord, vooraleer zijn familie interesse bleek te betonen in uw dochter. U beweert immers dat u over deze familie initieel geen informatie had (CGVS I, p. 11 & CGVS A(...) N(...) II, dd. 26 oktober 2017, p. 4). Volgens de informatie, die is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt het hier echter om een publiek figuur te gaan, die niet enkel een gekende voormalige jihad strijder blijkt te zijn, maar ook tot op vandaag een positie bekleedt in het nationale parlement in Afghanistan. Er kan bijgevolg van uitgegaan worden dat het hier geen nobele onbekende betreft. Gesteld echter dat u inderdaad nog nooit over deze persoon had gehoord, hetgeen weinig waarschijnlijk is, dan kan er alsnog wel verwacht worden dat u, op het moment dat de familie van Alam Khan Azadi te kennen gaf dat ze uw dochter hadden uitverkozen als echtgenote voor hun zoon I(...), op dat moment tijd noch moeite zou sparen om

zoveel mogelijk informatie te verzamelen over deze potentiële huwelijkskandidaat en zijn bekende familie te meer omdat ze zo opdringerig waren en vertelden dat ze geen neen zouden dulden (CGVS A(...) N(...) II, p. 4). Echter, zelfs nadat u een vriendin had ingeschakeld om inlichtingen in te winnen over de familie van Alam Khan Azadi, blijft uw kennis over deze familie zeer oppervlakkig. Uw vriendin wist u enkel te vertellen dat het machtige mensen waren, wiens zonen reeds getrouwd waren (CGVS A(...) N(...) I, p. 12) en dat Alam Khan al jarenlang een commandant was (CGVS, A(...) N(...) II, p. 6-7). Meer informatie kon deze vriendin, die nota bene in de buurt van de gekende parlementair woont, u niet bezorgen over deze familie (CGVS, A(...) N(...) I, p. 13). Ook het onderzoek dat uw zoon heeft gevoerd, leverde niet het te verwachten resultaat op. Uw zoon schakelde een vriend in, de zoon van de mullah van Aziz Abad (CGVS A(...) N(...) I, p.13). Bijgevolg kan er van uitgegaan worden dat u via dit kanaal toch wel een bron aan informatie zou hebben kunnen vergaren over deze prominente familie. Toch kwam uw zoon via de mullah van Aziz Abad en diens zoon niets meer te weten dan dat het hier een commandant betrof met twee getrouwde zonen en dat het hier om gevaarlijke mensen ging (CGVS A(...) N(...) I, p. 13), een mujahedin, die in de overheid werkte, machtig was en een vriend van Ustad Attah was (CGVS, A(...) N(...) II, p. 7). U weet echter niet waarom deze persoon precies als gevaarlijk wordt bestempeld, en vervalt al snel in algemeenheden dat alle commandanten in Afghanistan vrouwen dwingen om te trouwen en dat u geen nee kunt zeggen tegen iemand die wapens heeft (CGVS, A(...) N(...) II, p. 8). Meermaals doorgevraagd, kan u niets meer aanbrengen van informatie over deze commandant (CGVS, A(...) N(...) II, p. 8). Opmerkelijk is bovendien dat u tijdens het tweede gehoor in de voormiddag niet weet wat de huidige positie van Alam Khan in de overheid is en niet verder komt dan dat hij waarschijnlijk een hoge functie bekleedt (CGVS, A(...) N(...) II, p. 7), terwijl u na de middagpauze plots weet dat Alam Khan een volksvertegenwoordiger in het parlement is (CGVS, A(...) N(...) II, p. 10). Indien u en uw familie daadwerkelijk door een commandant dermate bedreigd werden dat u zich genoodzaakt zag om samen met uw gezin Afghanistan te verlaten, mag worden verwacht dat u zich dan ook over deze commandant geïnformeerd zou hebben ten einde de dreiging en de eventuele oplossingen in te schatten. De vaststelling dat uw kennis over hem uiterst summier is en de kennis die u wel heeft uiterst vaag is, ondermijnt dan ook uw vrees voor deze persoon en de daaruit volgende vervolgingsfeiten.

Ook de kennis van uw dochter F(...) over de positie van Alam Khan en zijn familie komt allerm minst overtuigd over, terwijl deze familie om haar hand is komen vragen. Haar kennis over Alam Khan beperkt zich immers tot zijn woonplaats (gehoorverslag CGVS, A(...) F(...), dd. 26 oktober 2017, p. 5) en dat hij een gevaarlijke commandant is die bevriend is met Ustad Attah en in het verleden veel dingen heeft gedaan (CGVS, A(...) F(...), p. 5). Wanneer dan de vragen worden gesteld waarom hij gevaarlijk is, wat hij momenteel doet of wat hij precies in het verleden heeft gedaan, moet F(...) echter telkens het antwoord schuldig blijven (CGVS, A(...) F(...), p. 5). Ook weet uw dochter niet of Alam Khan ooit heeft meegedaan aan verkiezingen, of hij nog steeds een publieke functie bekleedt en hoe hij eruit ziet (CGVS, A(...) F(...), p. 7). De vaststelling dat ook uw dochter, die nochtans de sleutelfiguur is in heel het asielrelaas van uw gezin, amper een begin van informatie kan geven over de man die ze moet vrezen, is gewoonweg frappant en ondermijnt dan ook jullie asielrelaas ten stelligste. Er mag namelijk worden verwacht dat ook zij op de hoogte werd gebracht over de rol en het gevaar van deze familie aangezien ook zij haar thuisland om die reden is moeten ontvluchten.

Over I(...) K(...), de zoon van Alam Khan die met F(...) wou trouwen, weet u letterlijk niets te vertellen. Gevraagd wat u weet over deze persoon, antwoordt u kortweg 'niets' (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11). Op de vraag wat zijn job was zegt u opnieuw heel vaag dat zijn familie zei dat hij bij de overheid werk en dat het een goed man was (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11). Ook weet u dat hij reeds getrouwd was (CGVS A(...) N(...) I, p. 13). Vreemd genoeg houdt uw kennis hiermee overduidelijk op. Meer informatie blijkt u dus niet gevraagd te hebben (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11). Uw desinteresse in deze kandidaat, de allereerste persoon die ooit om de hand van uw dochter is komen vragen (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11-12), is frappant en komt dus weinig geloofwaardig over. Er mag immers van uitgegaan worden dat u tijdens de verschillende gesprekken die hebben plaatsgevonden toch iets van informatie zou verzameld hebben over deze persoon, alvorens resoluut te weigeren. Het is bovendien ook omwille van deze I(...) dat u beslist heeft met uw volledige gezin uit Afghanistan weg te vluchten, dan kan ervan uitgegaan worden dat u, voorafgaand aan uw vlucht, toch iets meer had willen te weten komen dan dat hij een goed man was en u zich over armoede geen zorgen zou hoeven te maken (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11).

Ook de kennis van uw dochter over I(...) K(...) blijkt uiterst summier te zijn. Uw dochter vertelde u immers dat ze over deze persoon meer te weten wou komen, zoals wat zijn job was, of hij gestudeerd had en of hij een goed persoon was (CGVS, A(...) N(...) II, p. 13). Dan mag er verwacht worden dat ze

toch iets weet te vertellen over I(...), hetgeen duidelijk niet aan de orde is. Meer zelfs, op de vraag wat zijn naam is zegt ze te denken dat hij I(...) heet (CGVS, A(...) F(...), p. 5). Voorts weet ze enkel te zeggen dat hij in Aziz Abad woont (CGVS, A(...) F(...), p. 7). Over zijn functie weet ze niets te vertellen, noch over het aantal kinderen dat hij had (CGVS, A(...) F(...), p. 8). En hoewel ze aanhaalt dat hij van niets schrik had, kan ze geen enkel concreet voorbeeld geven om dit te verduidelijken, behalve dan wat jullie met zijn familie hebben meegemaakt (CGVS, A(...) F(...), p. 8). Wanneer F(...) tot slot wordt uitgenodigd om nog iets over haar bedreiger te vertellen, geeft ze te kennen niets meer te weten. Vanzelfsprekend mag meer kennis worden verwacht van F(...) over de man die wou huwen met haar. Bovendien heeft ze ook duidelijk nagelaten om, aangekomen in België, bijkomende informatie te vergaren over deze familie (CGVS, A(...) F(...), p. 17). Indien u en uw dochter uit vrees voor deze familie zijn vertrokken uit jullie thuisland, mag er toch verondersteld worden dat jullie enige info zouden hebben vergaard over het reilen en zeilen van deze familie, zeker aangezien jullie nog familie hebben in Afghanistan waarmee jullie nog steeds in contact staan (CGVS, A(...) N(...) II, p. 16).

Het dient bijgevolg ook niet te verwonderen dat ook uw kennis over de broer van I(...) beperkt blijft tot zijn naam, namelijk Z(...), zijn burgerlijke staat en het feit dat hij werkzaam is voor de overheid (CGVS, A(...) N(...) II, p. 12). U weet over deze persoon niets meer te vertellen, aangezien u niet meer vragen heeft gesteld (CGVS, A(...) N(...) II, p. 12-13), hetgeen alweer bevestigt dat u geen informatie bent gaan inwinnen over deze familie. Uw dochter F(...) komt zelfs niet verder dan de naam te noemen van deze persoon, zonder zelfs te weten wat zijn job is (CGVS, A(...) F(...), p. 17).

De vaststelling dat zowel u als uw dochter F(...) amper kunnen uitweiden over de familie van Alam Khan en diens zoon I(...), leidt er dan ook toe dat er heel wat vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven. Dat jullie zelfs de antwoorden op enkele basisvragen over deze familie steevast schuldig moeten blijven, doet ernstige vragen rijzen over jullie verklaringen dat deze familie wou dat F(...) met hun zoon I(...) huwde.

Daarenboven slaagt u er ook niet in de verschillende bezoeken die de familie van Alam Khan heeft gebracht, geloofwaardig te maken.

Over het eerste bezoek van de echtgenote van Alam Khan weet u enkel te vertellen dat zij langskwam omdat ze dringend kleren nodig had (CGVS, A(...) N(...) II, p. 2). U wist op dat moment blijkbaar totaal niet wie deze klant was, aangezien ze zich niet had voorgesteld en u geen vragen had gesteld. U zegt immers dat u niet aan de mensen vraagt wie ze zijn, aangezien ze gewoon voor hun kleren komen (CGVS, A(...) N(...) II, p. 10). Ook haalt u aan nooit onbekende klanten over de vloer te hebben gekregen (CGVS, A(...) N(...) II, p. 14). Naast de vaststelling dat het toch wel vreemd is dat deze voor u onbekende vrouw onmiddellijk interesse betoonde in uw dochters en al bij het eerste bezoek nogal vrijpostig informeerde naar de wijze waarop in uw familie huwelijken georganiseerd werden (CGVS, A(...) N(...) II, p. 3), is het ook weinig aannemelijk dat u nadien niets zou hebben gevraagd over haar identiteit. Los daarvan blijkt dat deze onbekende dame tevens geen blijvende indruk heeft nagelaten op uw dochter. Gevraagd immers om deze vrouw te beschrijven, beweert u dat ze bij het eerste bezoek een boerka droeg (CGVS, A(...) N(...) II, p. 3), hoewel uw dochter zich niet meer kan herinneren hoe deze onbekende vrouw, die een duidelijke interesse betoonde in haar en haar zus, gekleed was (CGVS, A(...) F(...), p. 9-10).

Ook weten uw verklaringen en die van uw dochter F(...) over het tweede en het derde bezoek van de familie niet te overtuigen. Zo blijkt uw dochter F(...), behalve wat algemeenheden, amper iets te kunnen vertellen over de inhoud van de gesprekken die gevoerd werden, zogenaamd omdat ze niet persoonlijk aanwezig was tijdens deze bezoeken (CGVS, A(...) F(...), p. 13). Zo kan ze namelijk niets vertellen over wat er werd gezegd over de huwelijkskandidaat, zowel niet tijdens het tweede als tijdens het derde bezoek (CGVS, A(...) F(...), p. 13-14). Als verklaring hiervoor benadrukt ze meermaals dat niet zij maar u telkens aanwezig was en het woord voerde (CGVS, A(...) F(...), p. 13). Er kan echter weinig geloof gehecht worden dat uw dochter dermate ongeïnteresseerd zou reageren op de inhoud van deze gesprekken, aangezien ze wel duidelijk wist dat zij het onderwerp van deze gesprekken was. Ze beweerde immers zelf dat zij tijdens het tweede bezoek van deze onbekende dame pas de kamer heeft verlaten op het moment dat er verteld werd dat ze deze keer niet langskwam om kleren te laten maken, maar om de hand te komen vragen (CGVS, A(...) F(...), p. 12). Ook is het vreemd dat uw dochter enerzijds vertelt dat jullie nog wat gingen wachten alvorens informatie in te winnen over deze onbekende familie, hoewel ze toch reeds tijdens dit gesprek hadden meegegeven dat ze gingen terugkeren en geen negatief antwoord wilden ontvangen (CGVS, A(...) F(...), p. 13). Haar verklaring dat jullie nog even gingen wachten om informatie in te winnen omdat in Afghanistan veel mensen

langskomen met dergelijke vragen (CGVS, A(...) F(...), p. 13), is eveneens contradictorisch met uw bewering dat dit de allereerste keer was dat een familie interesse betoonde in uw dochter, die bovendien reeds 22 of 23 jaar oud was (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11). Uw oudste dochter was namelijk reeds op haar zestien gehuwd (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11). Bovendien heeft u ook totaal geen idee waarom deze, voor u onbekende familie, plots zo gebrand was op uw familie en vooral uw dochter (CGVS, A(...) N(...) II, p. 9). Meer zelfs, u heeft zelf nagelaten deze vraag te stellen (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11), hetgeen weinig waarschijnlijk is, gezien de omstandigheden.

Bovendien is het ook weinig plausibel dat de moeder van I(...) reeds onmiddellijk na haar eerste bezoek voor zichzelf duidelijk had gemaakt dat uw dochter moest huwen met haar zoon, terwijl nergens uit uw verklaringen blijkt dat ze zich enigszins heeft geïnformeerd naar het profiel en vooral het karakter van uw dochter F(...), maar ook niet in het profiel van uw gezin in zijn totaliteit. Het is merkwaardig dat I(...) zijn moeder zomaar een voor haar onbekende familie als haar schoonfamilie zou accepteren en een vrouw voor haar zoon zou willen die ze eigenlijk van haar noch pluim kent. Er mag verwacht worden dat deze echtgenote van een machtige commandant bij de keuze van een vrouw voor haar zoon toch iets kritischer te werk zou gaan, wat in de door u geschetste context allerminst het geval is.

Ook over het laatste bezoek legt u weinig geloofwaardige verklaringen af. Tijdens dit bezoek was immers de huwelijkskandidaat persoonlijk aanwezig, en heeft deze een gesprek gehad met uw schoonzoon (CGVS, A(...) N(...) II, p. 9). Het is dan ook uiterst merkwaardig dat u er niet in slaagt de inhoud van het gesprek tussen uw schoonzoon en I(...) weer te geven. Het enige wat u weet over deze ontmoeting is dat ze uw schoonzoon hadden gezegd dat ze een ja zouden krijgen en dat ze familie zouden worden van elkaar (CGVS, A(...) N(...) II, p. 9). Verder raakt u niet, aangezien u het niet aan uw schoonzoon heeft gevraagd, omdat u zich niet in een goede situatie bevond (CGVS, A(...) N(...) II, p. 9). Het is weinig geloofwaardig dat u beslist heeft Afghanistan te verlaten omwille van de veiligheid van u en uw gezin nadat dit gesprek heeft plaatsgevonden, zonder te weten wat er tijdens dit cruciale gesprek effectief gezegd is geweest. Nog opmerkelijker is het dat u beweert tijdens dit gesprek persoonlijk met I(...) gesproken te hebben en hem persoonlijk de boodschap te hebben gegeven dat er geen huwelijk zal volgen (CGVS, A(...) N(...) II, p. 9), maar dat u er vervolgens niet in slaagt deze I(...) op foto te herkennen. Tijdens uw gehoor wordt u immers een foto getoond waarop zowel Alam Khan als zijn zoon I(...) duidelijk staan afgebeeld, het is dan ook zeer verwonderlijk dat u noch de bekende parlementariër noch de persoon waarmee u oog in oog heeft gestaan, herkent (CGVS, A(...) N(...) II, p. 13). Als nationaal parlementariër moet Alam Khan hebben deelgenomen aan verkiezingen. Het is dan ook uiterst merkwaardig dat u nergens een verkiezingsaffiche van deze man zou hebben gezien en zeker al niet tijdens uw zoektocht naar informatie over hem. Met zijn zoon heeft u dan weer persoonlijk een hoogoplopende discussie gehad (CGVS, A(...) N(...) II, p. 9). Dat u beide mannen, nota bene de heren voor wie u vervolging vreest en dus uw land van herkomst heeft moeten ontvluchten, niet herkent, ondermijnt dan ook ten stelligste uw vervolgingsfeiten en die van uw familie.

Bovendien slaagt ook uw dochter er noch Alam Khan noch zijn zoon I(...) te herkennen op een foto (CGVSCGVS, A(...) F(...), p. 17). Naast het feit dat het weinig geloofwaardig is dat uw dochter zich niet zou hebben geïnformeerd over de familie waarvoor ze is gevlucht uit Afghanistan (CGVS, A(...) F(...), p. 17), is het evenmin aannemelijk dat ze zelfs zijn foto, die gemakkelijk raadpleegbaar is op internet en Facebook nooit zou hebben opgezocht. F(...) verklaart namelijk dat uw zoon A(...) een Facebookaccount heeft (CGVS, A(...) F(...), p. 16). Verwacht mag worden dat A(...) dan ook op internet en op Facebook snel info en foto's kan vergaren over deze familie die jullie vrezen, wat jullie zoals hierboven aangetoond duidelijk hebben nagelaten.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees en die van uw kinderen steunt geen geloof kan worden gehecht.

Naast het feit dat u aanhaalt niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omwille van uw vrees voor de familie van commandant Alam Khan en zijn zoon, haalt u ook aan dat de zeventienjarige dochter van uw zus zeven maand geleden ontvoerd is onderweg van school naar huis (CGVS, A(...) N(...) II, p. 15). U vreest voor uzelf en uw dochters ook in zo een situatie te belanden. Uw kennis over dit incident is echter zo summier dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze ontvoering. U zegt dat ze naar Panjshir werd gebracht en met een commandant moest huwen. Vreemd genoeg kent u de naam van die commandant niet die uw nicht heeft ontvoerd (CGVS, A(...) N(...) II, p. 15) en heeft u geen idee waarom ze haar hebben ontvoerd (CGVS, A(...) N(...) II, p. 15). U geeft als verklaring voor uw onwetendheid dat u niet veel praat met uw zus aangezien ze ziek is. Gevraagd naar de situatie vandaag de dag, zegt u van niets te weten, omdat u haar al lang niet meer heeft gehoord, gezien ze haar nummer gewisseld

heeft (CGVS, A(...) N(...) II, p. 15). Naast de bevinding dat het uiterst vreemd is dat u niet via andere familieleden op de hoogte zou willen en kunnen worden gesteld over het lot van uw nichtje zoals aan uw moeder met wie jullie beiden nog in contact staan (CGVS, A(...) N(...) II, p. 16), is het des te frappant dat uw zus haar telefoonnummer zou wisselen. Uw nichtje had eerder reeds na haar ontvoering telefonisch contact opgenomen met haar familie (CGVS, A(...) N(...) II, p. 15). In die context is het dan ook vrij ongeloofwaardig dat haar moeder net dan zou beslissen haar eigen nummer te veranderen door op die manier het contact van haar dochter met haar thuisfront te bemoeilijken. Indien u werkelijk dermate bevreesd bent in dezelfde situatie terecht te komen als uw nicht en uw zus, mag er verwacht worden dat u de situatie en de problemen van uw familie in Afghanistan op de voet zou volgen. Het feit dat u dit duidelijk heeft nagelaten (CGVS, A(...) N(...) II, p. 16), toont aan dat deze gebeurtenissen met uw nicht niet hebben plaatsgevonden. Dit ondermijnt dan ook uw vrees om in dezelfde situatie terecht te komen en komt evenmin uw algemene geloofwaardigheid ten goede.

Daarenboven verklaart u ook geen contact meer te hebben met uw echtgenoot in Afghanistan, aangezien hij momenteel woonachtig is in Tajikistan (CGVS, A(...) N(...) I, p. 4). U blijkt echter wel over een ruim netwerk te beschikken in Mazar aan broers en zussen (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 12 februari 2016, vraag 17). U beweert bovendien nog steeds in contact te zijn met uw zus (CGVS, A(...) N(...) II, p. 15) en verklaart dat uw schoonbroer, die nog steeds woonachtig is in Mazar, u geholpen heeft uw reis te bekostigen (CGVS, A(...) N(...) II, p. 14). Ook uw jongste dochter verklaart dat u nog steeds in contact bent met uw zussen in Afghanistan (CGVS, gehoorverslag A(...) A(...), dd. 12 oktober 2017, p. 5) en beweert zelf ook met twee tantes langs vaderskant in contact te zijn (CGVS, A(...) A(...), p. 5). Bijgevolg kan ervan uitgegaan worden dat u en uw familie bij terugkeer naar Mazar opnieuw op uw netwerk kunnen terugvallen.

Uw documenten kunnen aan bovenstaande vaststelling niets wijzigen. Uw taskara zegt enkel iets over uw Afghaanse identiteit, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. De taskara van uw zoon, zijn huwelijksakte, het document van de politie en het legalisatiedocument uit Islamabad hebben enkel betrekking op de identiteit van uw zoon, en zeggen tevens niets over uw asielmotieven en die van uw kinderen, net zomin als het fotoalbum en de DVD van de huwelijksceremonie in België.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld,

waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Balkh province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn "non-conflict related". Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile"doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie blijkt bovendien een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere noordelijke en noordoostelijke provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De derde verzoekende partij, A. N., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1968.

De derde verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 19 november 2015 en dient op 4 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 12 oktober 2017 en 26 oktober 2017 wordt de derde verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 30 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de derde bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en in het jaar 1968 geboren te zijn in Kabul. U bent gehuwd met A(...) R(...). U bent twintig jaar geleden verhuisd naar Mazar-i-Sharif nadat uw huis in Kabul was geraakt door een bom, waarbij uw driejarige zoon om het leven is gekomen. U heeft een volwassen zoon, A(...) (O.V. (...)), en drie dochters, F(...), A(...) (O.V. (...)) en F(...) (O.V. (...)). Uw dochter F(...) woont met haar echtgenoot in Duitsland, uw andere kinderen verblijven met u in België.

Uw zoon huwde in 2015 in Tajikistan met zijn nicht langs vaderskant, die de Belgische nationaliteit heeft. Enkele dagen na het huwelijk verliet uw echtgenoot u met zijn tweede vrouw. Zij wonen momenteel in Tajikistan.

U werkte in Mazar-i-Sharif als kleermaakster. Uw dochters hielpen u in de zaak. Op een dag kwam er een onbekende vrouw langs met de vraag om twee kledingstukken voor haar te maken. U weigerde dit, aangezien u onvoldoende tijd kreeg om de opdracht naar behoren uit te voeren, de vrouw verwachtte immers dat u deze kleren in amper twee dagen zou afgewerkt hebben. De vrouw toonde tijdens dit bezoek ook een sterke interesse in uw twee oudste dochters en vroeg of deze reeds gehuwd waren. U vertelde haar dat uw oudste dochter reeds gehuwd was, maar de andere dochter nog niet. Na dit korte gesprek vertrok zij. Een maand later kwam deze vrouw, vergezeld van haar twee dochters, opnieuw bij u langs. Ze vertelde u dat ze de hand van uw dochter F(...) kwam vragen voor haar zoon. F(...) verliet de kamer op het moment dat ze hoorde dat zij de reden van het bezoek was. De vrouw vertelde dat ze de echtgenote was van Alam Khan, ze twee zonen en vier dochters had en woonachtig was in Aziz Abad. Ze voegde er nog aan toe dat haar zoon huizen, een auto en veel geld bezat. Ze vermeldde ook dat ze later zeker gingen terugkeren naar jullie huis en dat ze geen neen duldde. Toen u uw dochter inlichtte over het gesprek, zei ze dat ze niet zomaar wou huwen met iemand, maar de mensen eerst wou leren kennen. Zes dagen later kwamen deze drie vrouwen, vergezeld van de zus van Alam Khan zijn echtgenote, opnieuw naar uw huis. Ze vertelden waar ze woonden, dat hun zonen I(...) en Z(...) heetten en dat haar man een commandant was. Na hun bezoek won u informatie in bij een vriendin die eveneens woonachtig was in Aziz Abad. Ze bevestigde dat het hier een machtige familie betrof en voegde eraan toe dat beide zonen reeds getrouwd waren. Uw dochter liet duidelijk verstaan dat ze geen interesse had in een gehuwde man. De volgende keer dat de familie langskwam, waren zowel de vier vrouwen, alsook I(...), zijn oom en twee bodyguards aanwezig. U vertelde eerst aan de vrouwen dat uw dochter niet wou huwen met een getrouwde man, en u bracht vervolgens ook dezelfde boodschap aan de mannen. I(...) reageerde furieus en dreigde ermee toch met uw dochter te trouwen, met of zonder toestemming. Na dit incident vroeg u uw zoon onmiddellijk uit Kabul terug te keren naar Mazar-i-Sharif. Hij won via een vriend van hem, die eveneens woonachtig was in Aziz Abad, inlichtingen in over Alam Khan. Deze waarschuwde uw zoon dat Alam Khan en zijn zonen gevaarlijke mensen waren.

U verhuisde onmiddellijk met uw gezin naar uw zus, die eveneens in Mazar-i-Sharif woont, en u vertrok op 20 mizan 1394 Afghaanse kalender (AK), 12 oktober 2015 Gregoriaanse kalender (GK), naar Europa met uw zoon, uw schoonzoon en uw drie dochters. Uw oudste dochter F(...) en uw schoonzoon verblijven momenteel in Duitsland. U kwam met A(...), A(...) en F(...) aan in België op 19 november 2015, waar u op 4 december 2015 asiel aanvraagde.

Zeven maand geleden vertelde uw zus u dat haar dochter, een meisje van 17 jaar, ontvoerd was in Mazar-i-Sharif, op weg van school naar huis. Een week na haar verdwijning belde ze haar familie op om te melden dat ze in Panchir was. De commandant die haar ontvoerd had, dreigde ermee haar dood te schieten indien haar familie haar opnieuw zou meenemen. Aangezien de commandant een vriend van Abdullah Abdullah is, hebben de ouderlingen aangeraden om in te stemmen met een Islamitisch huwelijk. Ook uw dochters vrezen hierdoor ontvoering.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de familie van Alam Khan en bent u bevreesd voor het leven van uw kinderen.

Ter staving van uw asielmotieven legt u uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) neer. Uw zoon legt tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een kopie van zijn taskara en een kopie van zijn huwelijksakte neer, beiden vergezeld van een Engelse vertaling. Ook legt hij een legalisatiedocument neer van een geboorteakte die op 23 april 2015 is afgeleverd in de Belgische ambassade van Islamabad. Daarnaast legt hij ook een attest neer van de lokale politie waaruit blijkt dat hij aangifte heeft gedaan van het verlies van zijn Afghaans identiteitsdocument (taskara) en zijn huwelijkscontract. Deze aangifte is gebeurd op 6 september 2016. Tijdens het gehoor op het CGVS was uw zoon in het bezit van een fotoalbum en een DVD van zijn huwelijk in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat de zoon van commandant Alam Khan Azadi uw dochter F(...) als huwelijkskandidate had uitgekozen. Deze gebeurtenis is nochtans de enige reden waarom u met uw gezin het land van herkomst hebt verlaten (gehoorverslag CGVS A(...) N(...) I, dd. 12 oktober 2017, p. 10).

Uw kennis over de gekende commandant Alam Khan Azadi, de vader van de potentiële huwelijkskandidaat I(...), laat immers te wensen over. Vooreerst kunnen er vragen gesteld worden bij het feit dat u als inwoner van Balkh schijnbaar nog nooit over deze commandant had gehoord, vooraleer zijn familie interesse bleek te betonen in uw dochter. U beweert immers dat u over deze familie initieel geen informatie had (CGVS I, p. 11 & CGVS A(...) N(...) II, dd. 26 oktober 2017, p. 4). Volgens de informatie, die is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt het hier echter om een publiek figuur te gaan, die niet enkel een gekende voormalige jihad strijder blijkt te zijn, maar ook tot op vandaag een positie bekleedt in het nationale parlement in Afghanistan. Er kan bijgevolg van uitgegaan worden dat het hier geen nobele onbekende betreft. Gesteld echter dat u inderdaad nog nooit over deze persoon had gehoord, hetgeen weinig waarschijnlijk is, dan kan er alsnog wel verwacht worden dat u, op het moment dat de familie van Alam Khan Azadi te kennen gaf dat ze uw dochter hadden uitverkozen als echtgenote voor hun zoon I(...), op dat moment tijd noch moeite zou sparen om zoveel mogelijk informatie te verzamelen over deze potentiële huwelijkskandidaat en zijn bekende familie te meer omdat ze zo opdringerig waren en vertelden dat ze geen neen zouden dulden (CGVS A(...) N(...) II, p. 4). Echter, zelfs nadat u een vriendin had ingeschakeld om inlichtingen in te winnen over de familie van Alam Khan Azadi, blijft uw kennis over deze familie zeer oppervlakkig. Uw vriendin wist u enkel te vertellen dat het machtige mensen waren, wiens zonen reeds getrouwd waren (CGVS A(...) N(...) I, p. 12) en dat Alam Khan al jarenlang een commandant was (CGVS, A(...) N(...) II, p. 6-7). Meer informatie kon deze vriendin, die nota bene in de buurt van de gekende parlementair woont, u niet bezorgen over deze familie (CGVS, A(...) N(...) I, p. 13). Ook het onderzoek dat uw zoon heeft gevoerd, leverde niet het te verwachten resultaat op. Uw zoon schakelde een vriend in, de zoon van de mullah van Aziz Abad (CGVS A(...) N(...) I, p.13). Bijgevolg kan er van uitgegaan worden dat u via dit kanaal toch wel een bron aan informatie zou hebben kunnen vergaren over deze prominente familie. Toch kwam uw zoon via de mullah van Aziz Abad en diens zoon niets meer te weten dan dat het hier een commandant betrof met twee getrouwde zonen en dat het hier om gevaarlijke mensen ging (CGVS A(...) N(...) I, p. 13), een mujahedin, die in de overheid werkte, machtig was en een vriend van Ustad Attah was (CGVS, A(...) N(...) II, p. 7). U weet echter niet waarom deze persoon precies als gevaarlijk wordt bestempeld, en vervalt al snel in algemeenheden dat alle commandanten in Afghanistan vrouwen dwingen om te trouwen en dat u geen nee kunt zeggen tegen iemand die wapens heeft (CGVS, A(...) N(...) II, p. 8). Meermaals doorgevraagd, kan u niets meer aanbrengen van informatie over deze commandant (CGVS, A(...) N(...) II, p. 8). Opmerkelijk is bovendien dat u tijdens het tweede gehoor in de voormiddag niet weet wat de huidige positie van Alam Khan in de overheid is en niet verder komt dan dat hij waarschijnlijk een hoge functie bekleedt (CGVS, A(...) N(...) II, p. 7), terwijl u na de middagpauze plots weet dat Alam Khan een volksvertegenwoordiger in het parlement is (CGVS, A(...) N(...) II, p. 10). Indien u en uw familie daadwerkelijk door een commandant dermate bedreigd werden dat u zich genoodzaakt zag om samen met uw gezin Afghanistan te verlaten, mag worden verwacht dat u zich dan ook over deze commandant geïnformeerd zou hebben ten einde de dreiging en de eventuele oplossingen in te schatten. De vaststelling dat uw kennis over hem uiterst summier is en de kennis die u

wel heeft uiterst vaag is, ondermijnt dan ook uw vrees voor deze persoon en de daaruit volgende vervolgingsfeiten.

Ook de kennis van uw dochter F(...) over de positie van Alam Khan en zijn familie komt allerm minst overtuigd over, terwijl deze familie om haar hand is komen vragen. Haar kennis over Alam Khan beperkt zich immers tot zijn woonplaats (gehoorverslag CGVS, A(...) F(...), dd. 26 oktober 2017, p. 5) en dat hij een gevaarlijke commandant is die bevriend is met Ustah Attah en in het verleden veel dingen heeft gedaan (CGVS, A(...) F(...), p. 5). Wanneer dan de vragen worden gesteld waarom hij gevaarlijk is, wat hij momenteel doet of wat hij precies in het verleden heeft gedaan, moet F(...) echter telkens het antwoord schuldig blijven (CGVS, A(...) F(...), p. 5). Ook weet uw dochter niet of Alam Khan ooit heeft meegedaan aan verkiezingen, of hij nog steeds een publieke functie bekleedt en hoe hij eruit ziet (CGVS, A(...) F(...), p. 7). De vaststelling dat ook uw dochter, die nochtans de sleutelfiguur is in heel het asielrelaas van uw gezin, amper een begin van informatie kan geven over de man die ze moet vrezen, is gewoonweg frappant en ondermijnt dan ook jullie asielrelaas ten stelligste. Er mag namelijk worden verwacht dat ook zij op de hoogte werd gebracht over de rol en het gevaar van deze familie aangezien ook zij haar thuisland om die reden is moeten ontvluchten.

Over I(...) K(...), de zoon van Alam Khan die met F(...) wou trouwen, weet u letterlijk niets te vertellen. Gevraagd wat u weet over deze persoon, antwoordt u kortweg 'niets' (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11). Op de vraag wat zijn job was zegt u opnieuw heel vaag dat zijn familie zei dat hij bij de overheid werk en dat het een goed man was (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11). Ook weet u dat hij reeds getrouwd was (CGVS A(...) N(...) I, p. 13). Vreemd genoeg houdt uw kennis hiermee overduidelijk op. Meer informatie blijkt u dus niet gevraagd te hebben (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11). Uw desinteresse in deze kandidaat, de allereerste persoon die ooit om de hand van uw dochter is komen vragen (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11-12), is frappant en komt dus weinig geloofwaardig over. Er mag immers van uitgegaan worden dat u tijdens de verschillende gesprekken die hebben plaatsgevonden toch iets van informatie zou verzameld hebben over deze persoon, alvorens resoluut te weigeren. Het is bovendien ook omwille van deze I(...) dat u beslist heeft met uw volledige gezin uit Afghanistan weg te vluchten, dan kan ervan uitgegaan worden dat u, voorafgaand aan uw vlucht, toch iets meer had willen te weten komen dan dat hij een goed man was en u zich over armoede geen zorgen zou hoeven te maken (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11).

Ook de kennis van uw dochter over I(...) K(...) blijkt uiterst summier te zijn. Uw dochter vertelde u immers dat ze over deze persoon meer te weten wou komen, zoals wat zijn job was, of hij gestudeerd had en of hij een goed persoon was (CGVS, A(...) N(...) II, p. 13). Dan mag er verwacht worden dat ze toch iets weet te vertellen over I(...), hetgeen duidelijk niet aan de orde is. Meer zelfs, op de vraag wat zijn naam is zegt ze te denken dat hij I(...) heet (CGVS, A(...) F(...), p. 5). Voorts weet ze enkel te zeggen dat hij in Aziz Abad woont (CGVS, A(...) F(...), p. 7). Over zijn functie weet ze niets te vertellen, noch over het aantal kinderen dat hij had (CGVS, A(...) F(...), p. 8). En hoewel ze aanhaalt dat hij van niets schrik had, kan ze geen enkel concreet voorbeeld geven om dit te verduidelijken, behalve dan wat jullie met zijn familie hebben meegemaakt (CGVS, A(...) F(...), p. 8). Wanneer F(...) tot slot wordt uitgenodigd om nog iets over haar bedreiger te vertellen, geeft ze te kennen niets meer te weten. Vanzelfsprekend mag meer kennis worden verwacht van F(...) over de man die wou huwen met haar. Bovendien heeft ze ook duidelijk nagelaten om, aangekomen in België, bijkomende informatie te vergaren over deze familie (CGVS, A(...) F(...), p. 17). Indien u en uw dochter uit vrees voor deze familie zijn vertrokken uit jullie thuisland, mag er toch verondersteld worden dat jullie enige info zouden hebben vergaard over het reilen en zeilen van deze familie, zeker aangezien jullie nog familie hebben in Afghanistan waarmee jullie nog steeds in contact staan (CGVS, A(...) N(...) II, p. 16).

Het dient bijgevolg ook niet te verwonderen dat ook uw kennis over de broer van I(...) beperkt blijft tot zijn naam, namelijk Z(...), zijn burgerlijke staat en het feit dat hij werkzaam is voor de overheid (CGVS, A(...) N(...) II, p. 12). U weet over deze persoon niets meer te vertellen, aangezien u niet meer vragen heeft gesteld (CGVS A(...) N(...) II, p. 12-13), hetgeen alweer bevestigt dat u geen informatie bent gaan inwinnen over deze familie. Uw dochter F(...) komt zelfs niet verder dan de naam te noemen van deze persoon, zonder zelfs te weten wat zijn job is (CGVS, A(...) F(...), p. 17).

De vaststelling dat zowel u als uw dochter F(...) amper kunnen uitweiden over de familie van Alam Khan en diens zoon I(...), leidt er dan ook toe dat er heel wat vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven. Dat jullie zelfs de antwoorden op enkele basisvragen over deze familie steevast schuldig moeten blijven, doet ernstige vragen rijzen over jullie verklaringen dat deze familie wou dat F(...) met hun zoon I(...) huwde.

Daarenboven slaagt u er ook niet in de verschillende bezoeken die de familie van Alam Khan heeft gebracht, geloofwaardig te maken.

Over het eerste bezoek van de echtgenote van Alam Khan weet u enkel te vertellen dat zij langskwam omdat ze dringend kleren nodig had (CGVS, A(...) N(...) II, p. 2). U wist op dat moment blijkbaar totaal niet wie deze klant was, aangezien ze zich niet had voorgesteld en u geen vragen had gesteld. U zegt immers dat u niet aan de mensen vraagt wie ze zijn, aangezien ze gewoon voor hun kleren komen (CGVS, A(...) N(...) II, p. 10). Ook haalt u aan nooit onbekende klanten over de vloer te hebben gekregen (CGVS, A(...) N(...) II, p. 14). Naast de vaststelling dat het toch wel vreemd is dat deze voor u onbekende vrouw onmiddellijk interesse betoonde in uw dochters en al bij het eerste bezoek nogal vrijpostig informeerde naar de wijze waarop in uw familie huwelijken georganiseerd werden (CGVS, A(...) N(...) II, p. 3), is het ook weinig aannemelijk dat u nadien niets zou hebben gevraagd over haar identiteit. Los daarvan blijkt dat deze onbekende dame tevens geen blijvende indruk heeft nagelaten op uw dochter. Gevraagd immers om deze vrouw te beschrijven, beweert u dat ze bij het eerste bezoek een boerka droeg (CGVS, A(...) N(...) II, p. 3), hoewel uw dochter zich niet meer kan herinneren hoe deze onbekende vrouw, die een duidelijke interesse betoonde in haar en haar zus, gekleed was (CGVS, A(...) F(...), p. 9-10).

Ook weten uw verklaringen en die van uw dochter F(...) over het tweede en het derde bezoek van de familie niet te overtuigen. Zo blijkt uw dochter F(...), behalve wat algemeenheden, amper iets te kunnen vertellen over de inhoud van de gesprekken die gevoerd werden, zogenaamd omdat ze niet persoonlijk aanwezig was tijdens deze bezoeken (CGVS, A(...) F(...), p. 13). Zo kan ze namelijk niets vertellen over wat er werd gezegd over de huwelijkskandidaat, zowel niet tijdens het tweede als tijdens het derde bezoek (CGVS, A(...) F(...), p. 13-14). Als verklaring hiervoor benadrukt ze meermaals dat niet zij maar u telkens aanwezig was en het woord voerde (CGVS, A(...) F(...), p. 13). Er kan echter weinig geloof gehecht worden dat uw dochter dermate ongeïnteresseerd zou reageren op de inhoud van deze gesprekken, aangezien ze wel duidelijk wist dat zij het onderwerp van deze gesprekken was. Ze beweerde immers zelf dat zij tijdens het tweede bezoek van deze onbekende dame pas de kamer heeft verlaten op het moment dat er verteld werd dat ze deze keer niet langskwam om kleren te laten maken, maar om de hand te komen vragen (CGVS, A(...) F(...), p. 12). Ook is het vreemd dat uw dochter enerzijds vertelt dat jullie nog wat gingen wachten alvorens informatie in te winnen over deze onbekende familie, hoewel ze toch reeds tijdens dit gesprek hadden meegegeven dat ze gingen terugkeren en geen negatief antwoord wilden ontvangen (CGVS, A(...) F(...), p. 13). Haar verklaring dat jullie nog even gingen wachten om informatie in te winnen omdat in Afghanistan veel mensen langskomen met dergelijke vragen (CGVS, A(...) F(...), p. 13), is eveneens contradictorisch met uw bewering dat dit de allereerste keer was dat een familie interesse betoonde in uw dochter, die bovendien reeds 22 of 23 jaar oud was (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11). Uw oudste dochter was namelijk reeds op haar zestien gehuwd (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11). Bovendien heeft u ook totaal geen idee waarom deze, voor u onbekende familie, plots zo gebrand was op uw familie en vooral uw dochter (CGVS, A(...) N(...) II, p. 9). Meer zelfs, u heeft zelf nagelaten deze vraag te stellen (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11), hetgeen weinig waarschijnlijk is, gezien de omstandigheden.

Bovendien is het ook weinig plausibel dat de moeder van I(...) reeds onmiddellijk na haar eerste bezoek voor zichzelf duidelijk had gemaakt dat uw dochter moest huwen met haar zoon, terwijl nergens uit uw verklaringen blijkt dat ze zich enigszins heeft geïnformeerd naar het profiel en vooral het karakter van uw dochter F(...), maar ook niet in het profiel van uw gezin in zijn totaliteit. Het is merkwaardig dat I(...) zijn moeder zomaar een voor haar onbekende familie als haar schoonfamilie zou accepteren en een vrouw voor haar zoon zou willen die ze eigenlijk van haar noch pluim kent. Er mag verwacht worden dat deze echtgenote van een machtige commandant bij de keuze van een vrouw voor haar zoon toch iets kritischer te werk zou gaan, wat in de door u geschetste context allerminst het geval is.

Ook over het laatste bezoek legt u weinig geloofwaardige verklaringen af. Tijdens dit bezoek was immers de huwelijkskandidaat persoonlijk aanwezig, en heeft deze een gesprek gehad met uw schoonzoon (CGVS, A(...) N(...) II, p. 9). Het is dan ook uiterst merkwaardig dat u er niet in slaagt de inhoud van het gesprek tussen uw schoonzoon en I(...) weer te geven. Het enige wat u weet over deze ontmoeting is dat ze uw schoonzoon hadden gezegd dat ze een ja zouden krijgen en dat ze familie zouden worden van elkaar (CGVS, A(...) N(...) II, p. 9). Verder raakt u niet, aangezien u het niet aan uw schoonzoon heeft gevraagd, omdat u zich niet in een goede situatie bevond (CGVS, A(...) N(...) II, p. 9). Het is weinig geloofwaardig dat u beslist heeft Afghanistan te verlaten omwille van de veiligheid van u en uw gezin nadat dit gesprek heeft plaatsgevonden, zonder te weten wat er tijdens dit cruciale gesprek

effectief gezegd is geweest. Nog opmerkelijker is het dat u beweert tijdens dit gesprek persoonlijk met I(...) gesproken te hebben en hem persoonlijk de boodschap te hebben gegeven dat er geen huwelijk zal volgen (CGVS, A(...) N(...) II, p. 9), maar dat u er vervolgens niet in slaagt deze I(...) op foto te herkennen. Tijdens uw gehoor wordt u immers een foto getoond waarop zowel Alam Khan als zijn zoon I(...) duidelijk staan afgebeeld, het is dan ook zeer verwonderlijk dat u noch de bekende parlementariër noch de persoon waarmee u oog in oog heeft gestaan, herkent (CGVS, A(...) N(...) II, p. 13). Als nationaal parlementariër moet Alam Khan hebben deelgenomen aan verkiezingen. Het is dan ook uiterst merkwaardig dat u nergens een verkiezingsaffiche van deze man zou hebben gezien en zeker al niet tijdens uw zoektocht naar informatie over hem. Met zijn zoon heeft u dan weer persoonlijk een hoogoplopende discussie gehad (CGVS, A(...) N(...) II, p. 9). Dat u beide mannen, nota bene de heren voor wie u vervolging vreest en dus uw land van herkomst heeft moeten ontvluchten, niet herkent, ondermijnt dan ook ten stelligste uw vervolgingsfeiten en die van uw familie.

Bovendien slaagt ook uw dochter er noch Alam Khan noch zijn zoon I(...) te herkennen op een foto (CGVSCGVS, A(...) F(...), p. 17). Naast het feit dat het weinig geloofwaardig is dat uw dochter zich niet zou hebben geïnformeerd over de familie waarvoor ze is gevlucht uit Afghanistan (CGVS, A(...) F(...), p. 17), is het evenmin aannemelijk dat ze zelfs zijn foto, die gemakkelijk raadpleegbaar is op internet en Facebook nooit zou hebben opgezocht. F(...) verklaart namelijk dat uw zoon A(...) een Facebookaccount heeft (CGVS, A(...) F(...), p. 16). Verwacht mag worden dat A(...) dan ook op internet en op Facebook snel info en foto's kan vergaren over deze familie die jullie vrezen, wat jullie zoals hierboven aangetoond duidelijk hebben nagelaten.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees en die van uw kinderen steunt geen geloof kan worden gehecht.

Naast het feit dat u aanhaalt niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omwille van uw vrees voor de familie van commandant Alam Khan en zijn zoon, haalt u ook aan dat de zeventienjarige dochter van uw zus zeven maand geleden ontvoerd is onderweg van school naar huis (CGVS, A(...) N(...) II, p. 15). U vreest voor uzelf en uw dochters ook in zo een situatie te belanden. Uw kennis over dit incident is echter zo summier dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze ontvoering. U zegt dat ze naar Panjshir werd gebracht en met een commandant moest huwen. Vreemd genoeg kent u de naam van die commandant niet die uw nicht heeft ontvoerd (CGVS, A(...) N(...) II, p. 15) en heeft u geen idee waarom ze haar hebben ontvoerd (CGVS, A(...) N(...) II, p. 15). U geeft als verklaring voor uw onwetendheid dat u niet veel praat met uw zus aangezien ze ziek is. Gevraagd naar de situatie vandaag de dag, zegt u van niets te weten, omdat u haar al lang niet meer heeft gehoord, gezien ze haar nummer gewisseld heeft (CGVS, A(...) N(...) II, p. 15). Naast de bevinding dat het uiterst vreemd is dat u niet via andere familieleden op de hoogte zou willen en kunnen worden gesteld over het lot van uw nichtje zoals aan uw moeder met wie jullie beiden nog in contact staan (CGVS, A(...) N(...) II, p. 16), is het des te frappant dat uw zus haar telefoonnummer zou wisselen. Uw nichtje had eerder reeds na haar ontvoering telefonisch contact opgenomen met haar familie (CGVS, A(...) N(...) II, p. 15). In die context is het dan ook vrij ongeloofwaardig dat haar moeder net dan zou beslissen haar eigen nummer te veranderen door op die manier het contact van haar dochter met haar thuisfront te bemoeilijken. Indien u werkelijk dermate bevreesd bent in dezelfde situatie terecht te komen als uw nicht en uw zus, mag er verwacht worden dat u de situatie en de problemen van uw familie in Afghanistan op de voet zou volgen. Het feit dat u dit duidelijk heeft nagelaten (CGVS, A(...) N(...) II, p. 16), toont aan dat deze gebeurtenissen met uw nicht niet hebben plaatsgevonden. Dit ondermijnt dan ook uw vrees om in dezelfde situatie terecht te komen en komt evenmin uw algemene geloofwaardigheid ten goede.

Daarenboven verklaart u ook geen contact meer te hebben met uw echtgenoot in Afghanistan, aangezien hij momenteel woonachtig is in Tadjikistan (CGVS, A(...) N(...) I, p. 4). U blijkt echter wel over een ruim netwerk te beschikken in Mazar aan broers en zussen (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 12 februari 2016, vraag 17). U beweert bovendien nog steeds in contact te zijn met uw zus (CGVS, A(...) N(...) II, p. 15) en verklaart dat uw schoonbroer, die nog steeds woonachtig is in Mazar, u geholpen heeft uw reis te bekostigen (CGVS, A(...) N(...) II, p. 14). Ook uw jongste dochter verklaart dat u nog steeds in contact bent met uw zussen in Afghanistan (CGVS, gehoorverslag A(...) A(...), dd. 12 oktober 2017, p. 5) en beweert zelf ook met twee tantes langs vaderskant in contact te zijn (CGVS, A(...) A(...), p. 5). Bijgevolg kan ervan uitgegaan worden dat u en uw familie bij terugkeer naar Mazar opnieuw op uw netwerk kunnen terugvallen.

Uw documenten kunnen aan bovenstaande vaststelling niets wijzigen. Uw taskara zegt enkel iets over uw Afgaanse identiteit, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. De taskara van uw zoon, zijn

huwelijksakte, het document van de politie en het legalisatiedocument uit Islamabad hebben enkel betrekking op de identiteit van uw zoon, en zeggen tevens niets over uw asielmotieven en die van uw kinderen, net zomin als het fotoalbum en de DVD van de huwelijksceremonie in België.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Balkh province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en

wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn "non-conflict related". Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile"doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie blijkt bovendien een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere noordelijke en noordoostelijke provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor de asielaanvragen van uw zoon A(...) A(...) (O.V. (...)), dochter A(...) A(...) (O.V. (...)) en dochter F(...) A(...) (O.V. (...)) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.4. De vierde verzoekende partij, A. A., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 4 april 1993.

De vierde verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 19 november 2015 en dient op 4 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 12 oktober 2017 wordt de vierde verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 30 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de vierde bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 4 april 1993 in Mazar-i-Sharif.

Uw vader, A(...) R(...), verblijft momenteel met zijn tweede vrouw in Tadjikistan woont, uw moeder, A(...) N(...) (O.V. (...)), kwam samen met u naar België. U ging tot de tiende klas naar school. U werkte vervolgens drie jaar in Kunduz in een cementfabriek.

U huwde op 22 augustus 2014 met uw nicht W(...) N(...) in Tadjikistan. Uw nicht heeft de Belgische nationaliteit en is woonachtig in België.

Na het huwelijk keerde u terug naar Afghanistan. U stopte met werken en besteedde al uw tijd om uw aanvraag om naar België te komen en de bijhorende documenten in orde te brengen. U verbleef voornamelijk in Kabul en ging eveneens twee keer naar Pakistan in het kader van deze aanvraag, waar u tevens een advocaat onder de arm nam. U gaf al uw documenten af aan het Fedex-kantoor in Pakistan, en kreeg twee maand later de boodschap dat uw aanvraag was geannuleerd, aangezien er een probleem was met de naam in het document en uw echtgenote over onvoldoende financiële

middelen bezat. U keerde terug naar Kabul en begon de procedure van vooraf aan. Op dat moment kreeg u 's nachts telefoon van uw moeder, ze vroeg u dringend naar huis te komen. U vertrok onmiddellijk en kwam 's ochtends aan in Mazar-i-Sharif. Uw moeder vertelde u dat er een persoon reeds drie keer naar jullie huis was gekomen om de hand van uw zus te vragen. Ze hadden dit voor u verborgen gehouden, tot op het moment dat ze zich realiseerde dat het om een gevaarlijke commandant ging. U besloot informatie te verzamelen over deze persoon en trok naar Aziz Abad, waar een vroegere klasgenoot van u woonde. U beschreef de persoon aan uw vriend, die u vertelde dat het hier commandant Alam Khan Azadi betrof. Hij vertelde u dat hij twee zonen had, namelijk Z(...) en I(...), hij een bekend persoon is, een moordenaar en een lid van de Jamjat partij. Toen u hem vertelde dat deze de hand van uw zus had gevraagd, raadde uw klasgenoot u aan om te vertrekken.

U verhuisde onmiddellijk met uw familie naar uw tante langs moederskant, die eveneens in Mazar-i-Sharif woont, en vertrok op 20 mizan 1394 Afghaanse kalender (AK), 12 oktober 2015 Gregoriaanse kalender (GK) naar Europa met uw moeder, uw schoonbroer en uw drie zussen. Uw oudste zus F(...) en uw schoonbroer verblijven momenteel in Duitsland. U kwam met uw moeder, A(...) en F(...) aan in België op 19 november 2015, waar u op 4 december 2015 asiel aanvraagde.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de familie van Alam Khan. Daarnaast voegt u eraan toe dat uw vrouw in België woont en u haar niet kunt achterlaten.

Ter staving van uw asielmotieven legt uw moeder haar Afghaans identiteitsdocument (taskara) neer. Zelf legde u tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een kopie van uw taskara en een kopie van uw huwelijksakte neer, beiden vergezeld van een Engelse vertaling. Ook legt u een legalisatiedocument neer van een geboorteakte die op 23 april 2015 is afgeleverd in de Belgische ambassade van Islamabad. Daarnaast legt u ook een attest neer van de lokale politie, waaruit blijkt dat u aangifte heeft gedaan van het verlies van uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) en uw huwelijkscontract. Deze aangifte is gebeurd op 6 september 2016. Tijdens het gehoor op het CGVS was u in het bezit van een fotoalbum en een DVD van uw huwelijk in België.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven volledig gelijklopen met deze die uw moeder, A(...) N(...) (O.V. (...)), verklaarde. U vreest vervolging voor de mensen die de hand van uw zus wilden (gehoorverslag CGVS, A(...) A(...), dd. 12 oktober 2017, p. 7). Zoals uiteengezet in de beslissing van uw moeder die hieronder hernoemen wordt, werd in het kader van haar asielaanvraag overgegaan tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing luidt als volgt:

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat de zoon van commandant Alam Khan Azadi uw dochter F(...) als huwelijkskandidate had uitgekozen. Deze gebeurtenis is nochtans de enige reden waarom u met uw gezin het land van herkomst hebt verlaten (gehoorverslag CGVS A(...) N(...) I, dd. 12 oktober 2017, p. 10).

Uw kennis over de gekende commandant Alam Khan Azadi, de vader van de potentiële huwelijkskandidaat I(...), laat immers te wensen over. Vooreerst kunnen er vragen gesteld worden bij het feit dat u als inwoner van Balkh schijnbaar nog nooit over deze commandant had gehoord, vooraleer zijn familie interesse bleek te betonen in uw dochter. U beweert immers dat u over deze familie initieel geen informatie had (CGVS I, p. 11 & CGVS A(...) N(...) II, dd. 26 oktober 2017, p. 4). Volgens de informatie, die is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt het hier echter om een publiek figuur te gaan, die niet enkel een gekende voormalige jihad strijder blijkt te zijn, maar ook tot op vandaag een positie bekleedt in het nationale parlement in Afghanistan. Er kan bijgevolg van uitgegaan worden dat het hier geen nobele onbekende betreft. Gesteld echter dat u inderdaad nog nooit over deze persoon had gehoord, hetgeen weinig waarschijnlijk is, dan kan er alsnog wel verwacht worden dat u, op het moment dat de familie van Alam Khan Azadi te kennen gaf dat ze uw dochter hadden uitverkozen als echtgenote voor hun zoon I(...), op dat moment tijd noch moeite zou sparen om zoveel mogelijk informatie te verzamelen over deze potentiële huwelijkskandidaat en zijn bekende familie te meer omdat ze zo opdringerig waren en vertelden dat ze geen neen zouden dulden (CGVS

A(...) N(...) II, p. 4). Echter, zelfs nadat u een vriendin had ingeschakeld om inlichtingen in te winnen over de familie van Alam Khan Azadi, blijft uw kennis over deze familie zeer oppervlakkig. Uw vriendin wist u enkel te vertellen dat het machtige mensen waren, wiens zonen reeds getrouwd waren (CGVS A(...) N(...) I, p. 12) en dat Alam Khan al jarenlang een commandant was (CGVS, A(...) N(...) II, p. 6-7). Meer informatie kon deze vriendin, die nota bene in de buurt van de gekende parlementair woont, u niet bezorgen over deze familie (CGVS, A(...) N(...) I, p. 13). Ook het onderzoek dat uw zoon heeft gevoerd, leverde niet het te verwachten resultaat op. Uw zoon schakelde een vriend in, de zoon van de mullah van Aziz Abad (CGVS A(...) N(...) I, p.13). Bijgevolg kan er van uitgegaan worden dat u via dit kanaal toch wel een bron aan informatie zou hebben kunnen vergaren over deze prominente familie. Toch kwam uw zoon via de mullah van Aziz Abad en diens zoon niets meer te weten dan dat het hier een commandant betrof met twee getrouwde zonen en dat het hier om gevaarlijke mensen ging (CGVS A(...) N(...) I, p. 13), een mujahedin, die in de overheid werkte, machtig was en een vriend van Ustad Attah was (CGVS, A(...) N(...) II, p. 7). U weet echter niet waarom deze persoon precies als gevaarlijk wordt bestempeld, en vervalt al snel in algemeenheden dat alle commandanten in Afghanistan vrouwen dwingen om te trouwen en dat u geen nee kunt zeggen tegen iemand die wapens heeft (CGVS, A(...) N(...) II, p. 8). Meermaals doorgevraagd, kan u niets meer aanbrengen van informatie over deze commandant (CGVS, A(...) N(...) II, p. 8). Opmerkelijk is bovendien dat u tijdens het tweede gehoor in de voormiddag niet weet wat de huidige positie van Alam Khan in de overheid is en niet verder komt dan dat hij waarschijnlijk een hoge functie bekleedt (CGVS, A(...) N(...) II, p. 7), terwijl u na de middagpauze plots weet dat Alam Khan een volksvertegenwoordiger in het parlement is (CGVS, A(...) N(...) II, p. 10). Indien u en uw familie daadwerkelijk door een commandant dermate bedreigd werden dat u zich genoodzaakt zag om samen met uw gezin Afghanistan te verlaten, mag worden verwacht dat u zich dan ook over deze commandant geïnformeerd zou hebben ten einde de dreiging en de eventuele oplossingen in te schatten. De vaststelling dat uw kennis over hem uiterst summier is en de kennis die u wel heeft uiterst vaag is, ondermijnt dan ook uw vrees voor deze persoon en de daaruit volgende vervolgingsfeiten.

Ook de kennis van uw dochter F(...) over de positie van Alam Khan en zijn familie komt allerm minst overtuigd over, terwijl deze familie om haar hand is komen vragen. Haar kennis over Alam Khan beperkt zich immers tot zijn woonplaats (gehoorverslag CGVS, A(...) F(...), dd. 26 oktober 2017, p. 5) en dat hij een gevaarlijke commandant is die bevriend is met Ustad Attah en in het verleden veel dingen heeft gedaan (CGVS, A(...) F(...), p. 5). Wanneer dan de vragen worden gesteld waarom hij gevaarlijk is, wat hij momenteel doet of wat hij precies in het verleden heeft gedaan, moet F(...) echter telkens het antwoord schuldig blijven (CGVS, A(...) F(...), p. 5). Ook weet uw dochter niet of Alam Khan ooit heeft meegedaan aan verkiezingen, of hij nog steeds een publieke functie bekleedt en hoe hij eruit ziet (CGVS, A(...) F(...), p. 7). De vaststelling dat ook uw dochter, die nochtans de sleutelfiguur is in heel het asielrelaas van uw gezin, amper een begin van informatie kan geven over de man die ze moet vrezen, is gewoonweg frappant en ondermijnt dan ook jullie asielrelaas ten stelligste. Er mag namelijk worden verwacht dat ook zij op de hoogte werd gebracht over de rol en het gevaar van deze familie aangezien ook zij haar thuisland om die reden is moeten ontvluchten.

Over I(...) K(...), de zoon van Alam Khan die met F(...) wou trouwen, weet u letterlijk niets te vertellen. Gevraagd wat u weet over deze persoon, antwoordt u kortweg 'niets' (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11). Op de vraag wat zijn job was zegt u opnieuw heel vaag dat zijn familie zei dat hij bij de overheid werk en dat het een goed man was (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11). Ook weet u dat hij reeds getrouwd was (CGVS A(...) N(...) I, p. 13). Vreemd genoeg houdt uw kennis hiermee overduidelijk op. Meer informatie blijkt u dus niet gevraagd te hebben (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11). Uw desinteresse in deze kandidaat, de allereerste persoon die ooit om de hand van uw dochter is komen vragen (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11-12), is frappant en komt dus weinig geloofwaardig over. Er mag immers van uitgegaan worden dat u tijdens de verschillende gesprekken die hebben plaatsgevonden toch iets van informatie zou verzameld hebben over deze persoon, alvorens resoluut te weigeren. Het is bovendien ook omwille van deze I(...) dat u beslist heeft met uw volledige gezin uit Afghanistan weg te vluchten, dan kan ervan uitgegaan worden dat u, voorafgaand aan uw vlucht, toch iets meer had willen te weten komen dan dat hij een goed man was en u zich over armoede geen zorgen zou hoeven te maken (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11).

Ook de kennis van uw dochter over I(...) K(...) blijkt uiterst summier te zijn. Uw dochter vertelde u immers dat ze over deze persoon meer te weten wou komen, zoals wat zijn job was, of hij gestudeerd had en of hij een goed persoon was (CGVS, A(...) N(...) II, p. 13). Dan mag er verwacht worden dat ze toch iets weet te vertellen over I(...), hetgeen duidelijk niet aan de orde is. Meer zelfs, op de vraag wat zijn naam is zegt ze te denken dat hij I(...) heet (CGVS, A(...) F(...), p. 5). Voorts weet ze enkel te

zeggen dat hij in Aziz Abad woont (CGVS, A(...) F(...), p. 7). Over zijn functie weet ze niets te vertellen, noch over het aantal kinderen dat hij had (CGVS, A(...) F(...), p. 8). En hoewel ze aanhaalt dat hij van niets schrik had, kan ze geen enkel concreet voorbeeld geven om dit te verduidelijken, behalve dan wat jullie met zijn familie hebben meegemaakt (CGVS, A(...) F(...), p. 8). Wanneer F(...) tot slot wordt uitgenodigd om nog iets over haar bedreiger te vertellen, geeft ze te kennen niets meer te weten. Vanzelfsprekend mag meer kennis worden verwacht van F(...) over de man die wou huwen met haar. Bovendien heeft ze ook duidelijk nagelaten om, aangekomen in België, bijkomende informatie te vergaren over deze familie (CGVS, A(...) F(...), p. 17). Indien u en uw dochter uit vrees voor deze familie zijn vertrokken uit jullie thuisland, mag er toch verondersteld worden dat jullie enige info zouden hebben vergaard over het reilen en zeilen van deze familie, zeker aangezien jullie nog familie hebben in Afghanistan waarmee jullie nog steeds in contact staan (CGVS, A(...) N(...) II, p. 16).

Het dient bijgevolg ook niet te verwonderen dat ook uw kennis over de broer van I(...) beperkt blijft tot zijn naam, namelijk Z(...), zijn burgerlijke staat en het feit dat hij werkzaam is voor de overheid (CGVS, A(...) N(...) II, p. 12). U weet over deze persoon niets meer te vertellen, aangezien u niet meer vragen heeft gesteld (CGVS A(...) N(...) II, p. 12-13), hetgeen alweer bevestigt dat u geen informatie bent gaan inwinnen over deze familie. Uw dochter F(...) komt zelfs niet verder dan de naam te noemen van deze persoon, zonder zelfs te weten wat zijn job is (CGVS, A(...) F(...), p. 17).

De vaststelling dat zowel u als uw dochter F(...) amper kunnen uitweiden over de familie van Alam Khan en diens zoon I(...), leidt er dan ook toe dat er heel wat vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven. Dat jullie zelfs de antwoorden op enkele basisvragen over deze familie steevast schuldig moeten blijven, doet ernstige vragen rijzen over jullie verklaringen dat deze familie wou dat F(...) met hun zoon I(...) huwde.

Daarenboven slaagt u er ook niet in de verschillende bezoeken die de familie van Alam Khan heeft gebracht, geloofwaardig te maken.

Over het eerste bezoek van de echtgenote van Alam Khan weet u enkel te vertellen dat zij langskwam omdat ze dringend kleren nodig had (CGVS, A(...) N(...) II, p. 2). U wist op dat moment blijkbaar totaal niet wie deze klant was, aangezien ze zich niet had voorgesteld en u geen vragen had gesteld. U zegt immers dat u niet aan de mensen vraagt wie ze zijn, aangezien ze gewoon voor hun kleren komen (CGVS, A(...) N(...) II, p. 10). Ook haalt u aan nooit onbekende klanten over de vloer te hebben gekregen (CGVS, A(...) N(...) II, p. 14). Naast de vaststelling dat het toch wel vreemd is dat deze voor u onbekende vrouw onmiddellijk interesse betoonde in uw dochters en al bij het eerste bezoek nogal vrijpostig informeerde naar de wijze waarop in uw familie huwelijken georganiseerd werden (CGVS, A(...) N(...) II, p. 3), is het ook weinig aannemelijk dat u nadien niets zou hebben gevraagd over haar identiteit. Los daarvan blijkt dat deze onbekende dame tevens geen blijvende indruk heeft nagelaten op uw dochter. Gevraagd immers om deze vrouw te beschrijven, beweert u dat ze bij het eerste bezoek een boerka droeg (CGVS, A(...) N(...) II, p. 3), hoewel uw dochter zich niet meer kan herinneren hoe deze onbekende vrouw, die een duidelijke interesse betoonde in haar en haar zus, gekleed was (CGVS, A(...) F(...), p. 9-10).

Ook weten uw verklaringen en die van uw dochter F(...) over het tweede en het derde bezoek van de familie niet te overtuigen. Zo blijkt uw dochter F(...), behalve wat algemeenheden, amper iets te kunnen vertellen over de inhoud van de gesprekken die gevoerd werden, zogenaamd omdat ze niet persoonlijk aanwezig was tijdens deze bezoeken (CGVS, A(...) F(...), p. 13). Zo kan ze namelijk niets vertellen over wat er werd gezegd over de huwelijkskandidaat, zowel niet tijdens het tweede als tijdens het derde bezoek (CGVS, A(...) F(...), p. 13-14). Als verklaring hiervoor benadrukt ze meermaals dat niet zij maar u telkens aanwezig was en het woord voerde (CGVS, A(...) F(...), p. 13). Er kan echter weinig geloof gehecht worden dat uw dochter dermate ongeïnteresseerd zou reageren op de inhoud van deze gesprekken, aangezien ze wel duidelijk wist dat zij het onderwerp van deze gesprekken was. Ze beweerde immers zelf dat zij tijdens het tweede bezoek van deze onbekende dame pas de kamer heeft verlaten op het moment dat er verteld werd dat ze deze keer niet langskwam om kleren te laten maken, maar om de hand te komen vragen (CGVS, A(...) F(...), p. 12). Ook is het vreemd dat uw dochter enerzijds vertelt dat jullie nog wat gingen wachten alvorens informatie in te winnen over deze onbekende familie, hoewel ze toch reeds tijdens dit gesprek hadden meegegeven dat ze gingen terugkeren en geen negatief antwoord wilden ontvangen (CGVS, A(...) F(...), p. 13). Haar verklaring dat jullie nog even gingen wachten om informatie in te winnen omdat in Afghanistan veel mensen langskomen met dergelijke vragen (CGVS, A(...) F(...), p. 13), is eveneens contradictorisch met uw bewering dat dit de allereerste keer was dat een familie interesse betoonde in uw dochter, die

bovendien reeds 22 of 23 jaar oud was (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11). Uw oudste dochter was namelijk reeds op haar zestien gehuwd (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11). Bovendien heeft u ook totaal geen idee waarom deze, voor u onbekende familie, plots zo gebrand was op uw familie en vooral uw dochter (CGVS, A(...) N(...) II, p. 9). Meer zelfs, u heeft zelf nagelaten deze vraag te stellen (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11), hetgeen weinig waarschijnlijk is, gezien de omstandigheden.

Bovendien is het ook weinig plausibel dat de moeder van I(...) reeds onmiddellijk na haar eerste bezoek voor zichzelf duidelijk had gemaakt dat uw dochter moest huwen met haar zoon, terwijl nergens uit uw verklaringen blijkt dat ze zich enigszins heeft geïnformeerd naar het profiel en vooral het karakter van uw dochter F(...), maar ook niet in het profiel van uw gezin in zijn totaliteit. Het is merkwaardig dat I(...) zijn moeder zomaar een voor haar onbekende familie als haar schoonfamilie zou accepteren en een vrouw voor haar zoon zou willen die ze eigenlijk van haar noch pluim kent. Er mag verwacht worden dat deze echtgenote van een machtige commandant bij de keuze van een vrouw voor haar zoon toch iets kritischer te werk zou gaan, wat in de door u geschetste context allerm minst het geval is.

Ook over het laatste bezoek legt u weinig geloofwaardige verklaringen af. Tijdens dit bezoek was immers de huwelijkskandidaat persoonlijk aanwezig, en heeft deze een gesprek gehad met uw schoonzoon (CGVS, A(...) N(...) II, p. 9). Het is dan ook uiterst merkwaardig dat u er niet in slaagt de inhoud van het gesprek tussen uw schoonzoon en I(...) weer te geven. Het enige wat u weet over deze ontmoeting is dat ze uw schoonzoon hadden gezegd dat ze een ja zouden krijgen en dat ze familie zouden worden van elkaar (CGVS, A(...) N(...) II, p. 9). Verder raakt u niet, aangezien u het niet aan uw schoonzoon heeft gevraagd, omdat u zich niet in een goede situatie bevond (CGVS, A(...) N(...) II, p. 9). Het is weinig geloofwaardig dat u beslist heeft Afghanistan te verlaten omwille van de veiligheid van u en uw gezin nadat dit gesprek heeft plaatsgevonden, zonder te weten wat er tijdens dit cruciale gesprek effectief gezegd is geweest. Nog opmerkelijker is het dat u beweert tijdens dit gesprek persoonlijk met I(...) gesproken te hebben en hem persoonlijk de boodschap te hebben gegeven dat er geen huwelijk zal volgen (CGVS, A(...) N(...) II, p. 9), maar dat u er vervolgens niet in slaagt deze I(...) op foto te herkennen. Tijdens uw gehoor wordt u immers een foto getoond waarop zowel Alam Khan als zijn zoon I(...) duidelijk staan afgebeeld, het is dan ook zeer verwonderlijk dat u noch de bekende parlementariër noch de persoon waarmee u oog in oog heeft gestaan, herkent (CGVS, A(...) N(...) II, p. 13). Als nationaal parlementariër moet Alam Khan hebben deelgenomen aan verkiezingen. Het is dan ook uiterst merkwaardig dat u nergens een verkiezingsaffiche van deze man zou hebben gezien en zeker al niet tijdens uw zoektocht naar informatie over hem. Met zijn zoon heeft u dan weer persoonlijk een hoogoplopende discussie gehad (CGVS, A(...) N(...) II, p. 9). Dat u beide mannen, nota bene de heren voor wie u vervolging vreest en dus uw land van herkomst heeft moeten ontvluchten, niet herkent, ondermijnt dan ook ten stelligste uw vervolgingsfeiten en die van uw familie.

Bovendien slaagt ook uw dochter er noch Alam Khan noch zijn zoon I(...) te herkennen op een foto (CGVSCGVS, A(...) F(...), p. 17). Naast het feit dat het weinig geloofwaardig is dat uw dochter zich niet zou hebben geïnformeerd over de familie waarvoor ze is gevlucht uit Afghanistan (CGVS, A(...) F(...), p. 17), is het evenmin aannemelijk dat ze zelfs zijn foto, die gemakkelijk raadpleegbaar is op internet en Facebook nooit zou hebben opgezocht. F(...) verklaart namelijk dat uw zoon A(...) een Facebookaccount heeft (CGVS, A(...) F(...), p. 16). Verwacht mag worden dat A(...) dan ook op internet en op Facebook snel info en foto's kan vergaren over deze familie die jullie vrezen, wat jullie zoals hierboven aangetoond duidelijk hebben nagelaten.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees en die van uw kinderen steunt geen geloof kan worden gehecht.

Naast het feit dat u aanhaalt niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omwille van uw vrees voor de familie van commandant Alam Khan en zijn zoon, haalt u ook aan dat de zeventienjarige dochter van uw zus zeven maand geleden ontvoerd is onderweg van school naar huis (CGVS, A(...) N(...) II, p. 15). U vreest voor uzelf en uw dochters ook in zo een situatie te belanden. Uw kennis over dit incident is echter zo summier dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze ontvoering. U zegt dat ze naar Panjshir werd gebracht en met een commandant moest huwen. Vreemd genoeg kent u de naam van die commandant niet die uw nicht heeft ontvoerd (CGVS, A(...) N(...) II, p. 15) en heeft u geen idee waarom ze haar hebben ontvoerd (CGVS, A(...) N(...) II, p. 15). U geeft als verklaring voor uw onwetendheid dat u niet veel praat met uw zus aangezien ze ziek is. Gevraagd naar de situatie vandaag de dag, zegt u van niets te weten, omdat u haar al lang niet meer heeft gehoord, gezien ze haar nummer gewisseld heeft (CGVS, A(...) N(...) II, p. 15). Naast de bevinding dat het uiterst vreemd is dat u niet via andere familieleden op de hoogte zou willen en kunnen worden gesteld over het lot van uw nichtje zoals aan uw

moeder met wie jullie beiden nog in contact staan (CGVS, A(...) N(...) II, p. 16), is het des te frappant dat uw zus haar telefoonnummer zou wisselen. Uw nichtje had eerder reeds na haar ontvoering telefonisch contact opgenomen met haar familie (CGVS, A(...) N(...) II, p. 15). In die context is het dan ook vrij ongeloofwaardig dat haar moeder net dan zou beslissen haar eigen nummer te veranderen door op die manier het contact van haar dochter met haar thuisfront te bemoeilijken. Indien u werkelijk dermate bevreesd bent in dezelfde situatie terecht te komen als uw nicht en uw zus, mag er verwacht worden dat u de situatie en de problemen van uw familie in Afghanistan op de voet zou volgen. Het feit dat u dit duidelijk heeft nagelaten (CGVS, A(...) N(...) II, p. 16), toont aan dat deze gebeurtenissen met uw nicht niet hebben plaatsgevonden. Dit ondermijnt dan ook uw vrees om in dezelfde situatie terecht te komen en komt evenmin uw algemene geloofwaardigheid ten goede.

Daarenboven verklaart u ook geen contact meer te hebben met uw echtgenoot in Afghanistan, aangezien hij momenteel woonachtig is in Tajikistan (CGVS, A(...) N(...) I, p. 4). U blijkt echter wel over een ruim netwerk te beschikken in Mazar aan broers en zussen (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 12 februari 2016, vraag 17). U beweert bovendien nog steeds in contact te zijn met uw zus (CGVS, A(...) N(...) II, p. 15) en verklaart dat uw schoonbroer, die nog steeds woonachtig is in Mazar, u geholpen heeft uw reis te bekostigen (CGVS, A(...) N(...) II, p. 14). Ook uw jongste dochter verklaart dat u nog steeds in contact bent met uw zussen in Afghanistan (CGVS, gehoorverslag A(...) A(...), dd. 12 oktober 2017, p. 5) en beweert zelf ook met twee tantes langs vaderskant in contact te zijn (CGVS, A(...) A(...), p. 5). Bijgevolg kan ervan uitgegaan worden dat u en uw familie bij terugkeer naar Mazar opnieuw op uw netwerk kunnen terugvallen.

Uw documenten kunnen aan bovenstaande vaststelling niets wijzigen. Uw taskara zegt enkel iets over uw Afghaanse identiteit, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. De taskara van uw zoon, zijn huwelijksakte, het document van de politie en het legalisatiedocument uit Islamabad hebben enkel betrekking op de identiteit van uw zoon, en zeggen tevens niets over uw asielmotieven en die van uw kinderen, net zomin als het fotoalbum en de DVD van de huwelijksceremonie in België.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt

dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Balkh province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn "non-conflict related". Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile"doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie blijkt bovendien een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere noordelijke en noordoostelijke provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Daarnaast haalt u bij uw verklaringen bij DVZ ook aan het land te hebben verlaten om bij uw vrouw te kunnen zijn, die de Belgische nationaliteit bezit (vragenlijst CGVS, dd. 12 december 2016, vraag 5). Dit staat echter los van de conventie en geeft geen blijk dat u bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming heeft. Het doel van de asielprocedure dient immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven bevestigd te zien, doch wel om na te gaan of de kandidaat asielzoeker bescherming nodig heeft tegen vervolgingen of een reëel risico op ernstige schade loopt. Zoals eerder aangetoond kan er echter ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel I, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en “48/2, b” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet *juncto* het redelijkheidsbeginsel.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partijen lichten hun middelen als volgt toe:

“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden; een gegronde vrees voor vervolging hebben;

“omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”, de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoekers: zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoekers bevinden zich hier in België, waar ze hun aanvraag tot asiel hebben ingediend op 30 november 2017.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoekers wordt door verweerster geconcludeerd dat ze geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming hebben kunnen aantonen. Immers, volgens verweerster zouden de verklaringen van verzoekers niet geloofwaardig zijn. Verzoekers vrezen vervolgd te worden omdat ze geweigerd hebben om hun dochter/zus het slachtoffer te laten worden van een gedwongen huwelijk.

Wat betreft hun subjectieve vrees wensen ze te verwijzen naar hun zeer coherente verklaringen bij het CGVS.

Wat betreft hun objectieve vrees wensen ze te verwijzen naar de volgende landeninformaties:

12.2017 - European Asylum Support Office Afghanistan

Report on individuals targeted under societal and légal norms (socio-legal framework; crimes; perceived transgressions of Islam; women; sexual orientation; children; land disputes; blood feuds; “Westernised” returnees) [ID 350089]

nalists, politicians, and members of the security forces , refer to EASO Country of Origin Report: Afghanistan - Individuals targeted by armed actors in the conflict (269). 3.4 Harmful traditional practices Traditional marriage practices in Afghanistan often create or lead to situations of forced marriage and family violence against women (270). For instance, a girl or woman may ... , fathers and brothers usually make these decisions (290). Coerced marriages of girls and women are a frequent occurrence in Afghanistan (291). Child marriage of girls also remains widespread (292), mainly occurring in rural areas (293) and baad in particular is common in Pashtun areas of southern and eastern Afghanistan (294). A 2015 study on baad in Kabul, Parwan, and Panjsher..., Forced marriage: a cultural dimension of human trafficking, 1 March 2017 (url). (283) Norway, LandInfo, Afghanistan: Marriage, 19 May 2011 (url), p. 16-17. (284) Human Rights Watch, I had to run away, March 2012 (url), p. 33. (285) Pajhwok Afghan News, Ulema in Khost ban blood feud marriages, hefty bride price, 15 September 2015 (url); Pajhwok Afghan News, Balkh clerics declare blood feud

https://www.ecoi.net/file_upload/90_1_51_3325370_easo-201_712-afghanistan-targeting-societv.pdf

18.10.2017 - Asia Foundation Afghanistan

Report on the security situation (civil war; political conflict; transnational terrorism; separatism; communal and ideological conflicts; electoral violence; other topics) [ID 348457]
women continues to be a serious concern in the country. Physical, psychological, and sexual violence, forced marriage, and social exclusion of women are embedded in traditional norms and practices. The government recorded a total of 5,720 cases of violence against women, registered by the Ministry of Women's Affairs, Ministry of Interior, and Attorney General's Office, between March 2014 ... reported experiencing at least one form of domestic violence, and over 60 percent experienced multiple forms of violence.⁶⁶ The most common form of domestic violence experienced by women was tfsvcholoaical violence (74 percent), followed by forced marriage (59 percent), phvsical violence (52 percent), and sexual violence (17 percent).⁶⁷ While a forced, polygamous, or child marriage is common
[https://asiafoundation.org/wD-content/uploads/2017/10/Afghanistan- StateofConfl ictand Violence. pdf](https://asiafoundation.org/wD-content/uploads/2017/10/Afghanistan-StateofConfl ictand Violence. pdf)
Dat dit middel gegronnd is."

En

"Verweerder weigerde de asielaanvraag van verzoekers omdat ze denkt dat de kennis van de verzoekers over de gekende commandant Alam Azadi te wensen overlaat.
Verzoeker zijn niet eens met dit argument. Ze menen dat ze meer dan voldoende informatie hebben over deze persoon. Verzoekers kenden deze persoon pas nadat ze de hand van verzoekers dochter gevraagd had.

Verweerder stelt dat dit vreemd is dat ze deze bekende persoon niet eerder gekend hadden. Verzoekers werkten vaak thuis in hun atelier en ze menen dat in provincie Balkh talloze bekende commandanten staan.

Verweerder stelt dat de kennis van verzoekers na de inschakeling van een vriendin om inlichtingen te winnen nog steeds oppervlakkig is.

Verzoekers menen dat ze wil wisten dat deze persoon een machtige persoon was en dat hij voor parlement werkte.

Zie pagina 10 van het gehoorverslag waarin het volgende staat:

Hij was commandant, en ze zeiden dat hij in parlement was, volksvertegenwoordiger, ja, in het algemeen was hij een commandant.

Verzoekers menen dat ze alle nodige informatie bekomen hebben. Eerst via een vriendin en daarna via hun zoon.

Met nodige informatie bedoelen ze: wie deze persoon is, waar hij woont, gezinssamenstelling, de namen van de kinderen, functies en waar hij woonde.

Verzoekers begrijpen niet welke andere informatie ze nodig hadden om deze zaak op te lossen zonder het land te verlaten.

Verzoeker menen dat het enige wat ze niet wisten zijn de lengte en het gewicht van deze persoon. Moesten ze echt dit kennen om hun vlucht naar buitenland te rechtvaardigen?

Verweerder neemt mevrouw F.[...] ook kwalijk omdat haar kennis zou beperkt zijn over deze commandant.

Verweerder verwacht dat mevrouw f.[...] heel biografie van deze commandant moet kennen. Hoe kan ze weten wat deze commandant op dit moment aan het doen is. Ze zijn geen facebook vrienden van elkaar om dergelijke informatie over elkaar te kennen.

Mevrouw F.[...] was nog niet geboren toen deze commandant Jihad deed. Hoe kan ze deze informatie hebben wat deze persoon in verleden gedaan heeft.

Ze wist dat hij goede banden heeft met ustad Atah.

Als men geen antwoord geeft dan wordt men kwalijk genomen. Als men een antwoord geeft dan wordt ze kwalijk genomen waarom ze meer weet dan dat. Als men meer weet dan dat dan krijgt men de stempel dat ze de zaken ingestudeerd heeft.

Dit is de werkwijze van verweerder! Telkens haar motivering aan passing naar het gelang het haar goedkomt.

De informatie over deze persoon een deel van dit verhaal. Verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met alle aspecten, het eerste aanzoek, tweede aanzoek en de genomen stappen door deze familie.

Verzoekers hebben een zeer coherente verklaringen afgelegd over deze feiten. Op geen enkel moment spreken ze elkaar tegen.

Verweerder heeft deze zaak niet in haar totaliteit beoordeeld. Een dergelijk handeling is niets anders dan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder neemt mevrouw F. [...] kwalijk omdat ze naar haar komst in België geen informatie vergaard heft over deze persoon. Verweerder heeft het blijkbaar over het hoofd gezien dat ze nu in veiligheid woont en dat ze onder geen beding terug zou keren naar het land van herkomst.

Verzoekers menen dat verweerster ten onrechte geforceerd op zoek gegaan is naar punten om haar verkeerde beslissing te rechtvaardigen.

Verweerster verwijst naar de verschillende bezoeken en ze stelt dat verzoekers niet slaagden om deze bezoeken geloofwaardig te maken. Verweerster stelt dat mevrouw N.[...] wist dat deze dame een boerka droeg maar mevrouw F.[...] niet.

Verzoekers menen dat het niet weten is iets anders dan een foutief antwoord te geven. Er is geen tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekers. Mevrouw N.[...] meent dat hij op een zeer gedetailleerd wijze kon zeggen hoe deze dame eruit zag:

Een oudere vrouw, een grote, een beetje dikke lippen en een soort gaatje tussen haar tanden, een boerka aan. (pagina 4 van het gehoorverslag)

Is dit geen details? Kan men zoveel punten verzoenen?

Mevrouw F.[...] wenst te verwijzen naar pagina 9 van haar gehoorverslag waarin het volgende staat:

Ja, ze zeiden dat ze (voor mannen er is iets Afghaanse mannelijke kledij, je naait met een naald met de hand bloemetjes en zo - Guluzai - yakhane) (pagina 9 van het gehoorverslag)

Kan ze dit zomaar verzinnen?

Verzoekers menen dat verweerster zelf voor een vage vraag een duidelijk antwoord verwacht. Ze heeft verweerster nooit de vraag gesteld of deze dame een boerka droeg. Verzoekers wenen te verwijzen naar pagina 9 van het gehoorverslag van mevrouw F.[...] waarin het volgende staat:

Herinnert u zich nog de kleren die ze droeg?

De eerste keer?

Ja,

Nee, dat weet ik niet meer.

Verzoeker menen dat verweerster nagelaten heeft om precieze vragen te stellen.

Verweerster maakt zich al dan niet bewust schuldig aan een verkeerde lezing van het gehoorverslag.

Verweerster stelt in pagina 4 van het gehoorverslag het volgende:

Haar verklaringen dat jullie nog gingen wachten om informatie in te winnen omdat in Afghanistan veel mensen langskomen met dergelijke vragen, is eveneens contradictorisch met uw bewering dat dit de allereerste keer was dat een familie interesse betoonde in uw dochter, die bovendien reeds 22 of 23 jaar oud was.

Verzoeker heeft nooit gezegd dat voor haar in Afghanistan veel mensen langskwamen. Ze stelde hoe dat is in Afghanistan. Vanwaar haalde verweerster de zogenaamde 'contradicties' is een vraagteken.

Verzoekers menen dat verweersters twijfel is vooral gebaseerd aan de foto's die ze aan verzoekers liet zien.

Verzoeker menen dat verweerster pagina 10 van het gehoorverslag niet goed gelezen heeft.

Ten eerste is mevrouw N.[...] een grote "chadar" gedragen om heel kort naar een kamer te gaan waar meerdere personen aanwezig waren. Ze wou gewoon een boodschap overbrengen.

Heeft ze in z'n kort bezoek van amper 2 minuten naar de gezichten van alle mannen gekeken?

Kijken vrouw in Afghanistan naar het gezicht van de mannen wanneer ze met een man spreken?

Richten ze zich op dat moment aan de huwelijksaanzoeker of aan de oudste persoon die het gesprek voert?

Was deze huwelijksaanzoeker op die dag aanwezig? Mevrouw N.[...] heeft dit nieuws vernomen van haar schoonzoon die mentaal ziek is. Zie gehoorverslag pagina 10.

Verweerster maakt ten onrechte van deze foto's een punt zonder eerste de bovenvermelde vragen te stellen.

In het begin van elk gehoor stelt verweerster het volgende: als het antwoord op bepaalde vragen niet kent, zegt gewoon dat u niet weet. Verzin geen antwoorden.

Als men het advies van verweerster volgt dan wordt hij juist gestraft omdat hij niets verzonnen heeft.

Een doelbewuste misleiding door de asielinstantie.

Verzoekers menen dat een dergelijke instantie moet vanaf begin zeggen dat zelfs als het antwoord niet kent, verzin iets anders ga ik u erop pakken.

Verweerster stelt dat verzoeker in zulke vage en algemenen bewoordingen spraken. Verzoekers zijn niet akkoord met dit argument want ze kunnen niet dingen verzinnen om verweerster te overtuigen. Ze zeggen wat ze gehoord hadden.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Zij geen rekening houdt met de profiel van verzoekers

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel is gegrond."

En

"verweerster heeft geen rekening gehouden met de profiel van verzoekers.

Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B - grond.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Dit middel is gegrond."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot

staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De kern van het asielrelaas van de verzoekende partijen kan als volgt worden samengevat: de derde verzoekende partij, N., zou op zekere dag in haar kleermakerszaak bezoek hebben gekregen van een vrouw die informeerde naar de huwelijks staat van haar dochters, die meehielpen in de zaak. Een maand later zou deze vrouw, vergezeld van haar twee dochters, opnieuw zijn langsgekomen om de hand te vragen van de tweede verzoekende partij, F., voor één van haar zonen, I. genaamd. De vrouw zou toen hebben verteld dat ze de echtgenote was van Alam Khan en dat haar familie in Aziz Abad woonde. Over de huwelijkskandidaat zou zij gezegd hebben dat hij huizen, een auto en veel geld bezat. De derde verzoekende partij zou de vrouw gevraagd hebben naar de job van haar zoon, maar niet meer informatie hebben gevraagd. Bij het afscheid zou de vrouw laten weten hebben dat zij zou terugkomen en niet zou dulden dat haar verzoek zou worden afgewezen. Toen de tweede verzoekende partij door haar moeder werd ingelicht over dit verzoek, zou zij hebben laten verstaan dat zij haar potentiële schoonfamilie eerst wilde leren kennen. Zes dagen later zou diezelfde vrouw, vergezeld door haar twee dochters en een zus, opnieuw zijn langsgekomen. De vrouw zou toen laten weten hebben waar ze woonden, dat haar zonen I. en Z. heetten en dat haar man commandant was. Na dit bezoek zou de derde verzoekende partij informatie hebben ingewonnen bij een vriendin die eveneens in Aziz Abad woonde. Van deze vriendin zou de derde verzoekende partij te horen hebben gekregen dat Alam Khan commandant is, dat zijn familie machtig is en dat zijn beide zonen reeds getrouwd zijn. De tweede en derde verzoekende partij zouden op grond van deze informatie besloten hebben het huwelijksaanzoek te weigeren. De volgende keer dat de familie langskwam zouden zowel de vier vrouwen alsook I., diens oom en twee lijfwachten aanwezig zijn geweest. De derde verzoekende partij zou toen eerst aan de vrouwen hebben duidelijk gemaakt dat haar dochter niet met I. wenste te trouwen omdat hij reeds getrouwd was. Vervolgens zou zij dezelfde boodschap aan I. zelf hebben gebracht. I. zou furieus hebben gereageerd en ermee gedreigd hebben de tweede verzoekende partij desnoods onder dwang te huwen. Na dit incident zou de derde verzoekende partij haar zoon A., de vierde verzoekende partij in

casu, hebben ingelicht over de gebeurtenissen en hem gevraagd hebben onmiddellijk vanuit Kaboel naar Mazar-e Sharif te komen. Na aankomst zou A. bij een vriend uit Aziz Abad informatie hebben ingewonnen over Alam Khan en diens zonen en deze vriend zou gewaarschuwd hebben dat het gevaarlijke mensen waren die kunnen doen wat ze willen. Daarop zouden de verzoekende partijen naar het huis van de zus van de derde verzoekende partij in Mazar-e Sharif zijn gegaan en daar hun vertrek hebben geregeld. De verzoekende partijen zouden hun land van herkomst op 12 oktober 2015 hebben verlaten om naar Europa te reizen.

Omstreeks maart 2017 zou een nichtje van de derde verzoekende partij ontvoerd zijn in Mazar-e Sharif op weg van school naar huis. Zij zou haar familie een week na haar ontvoering zelf hebben opgebeld om te melden dat zij zich in Pansjir bevond bij een commandant. Toen haar familie haar met de hulp van de politie probeerde vrij te krijgen, zou deze commandant ermee gedreigd hebben haar dood te schieten indien de familie haar weer zou meenemen. Aangezien de commandant een vriend van Abdullah Abdullah zou zijn, zou na bemiddeling van de ouderen besloten zijn in te stemmen met een islamitisch huwelijk tussen het meisje en de commandant. De eerste en derde verzoekende partij vrezen naar aanleiding van deze gebeurtenis eveneens ontvoerd te worden.

Ter staving van hun asielrelaas leggen de verzoekende partijen volgende stukken voor: de *taskara* van de derde verzoekende partij, fotokopieën van de *taskara* en huwelijksakte van de vierde verzoekende partij met Engelse vertaling, de legalisatie van een geboorteakte die op 23 april 2015 is afgeleverd door het Belgisch consulaat in Islamabad, een attest van de Belgische politie van 6 september 2016 waaruit blijkt dat de vierde verzoekende partij aangifte heeft gedaan van het verlies van haar Afghaanse identiteitskaart en haar huwelijkscontract, een DVD en fotoalbum betreffende het huwelijk van de vierde verzoekende partij in België.

De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat de neergelegde documenten enkel identiteitsgegevens bevatten, maar geen verband houden met de asielmotieven die *in casu* worden aangevoerd. Deze documenten volstaan op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers' vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en hun verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partijen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van hun verzoek geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat op basis van de verklaringen van de verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht aan hun bewering als zou de vrouw van commandant Alam Khan Azadi de tweede verzoekende partij hebben uitgekozen als huwelijkskandidate voor haar zoon I.

Vooreerst kon in de bestreden beslissingen op goede gronden worden vastgesteld dat de tweede en derde verzoekende partij over onaannemelijk weinig informatie beschikken over Alam Khan Azadi en diens zoon I. en dat deze informatie bovendien uiterst vaag is. In de bestreden beslissing genomen in hoofde van de derde verzoekende partij, waarvan de motieven integraal werden overgenomen in de overige bestreden beslissingen, kon dienaangaand terecht als volgt worden gesteld:

“Uw kennis over de gekende commandant Alam Khan Azadi, de vader van de potentiële huwelijkskandidaat I(...), laat immers te wensen over. Vooreerst kunnen er vragen gesteld worden bij het feit dat u als inwoner van Balkh schijnbaar nog nooit over deze commandant had gehoord, vooraleer zijn familie interesse bleek te betonen in uw dochter. U beweert immers dat u over deze familie initieel geen informatie had (CGVS I, p. 11 & CGVS A(...) N(...) II, dd. 26 oktober 2017, p. 4). Volgens de informatie, die is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt het hier echter om een publiek figuur te gaan, die niet enkel een gekende voormalige jihad strijder blijkt te zijn, maar ook tot op vandaag een positie bekleedt in het nationale parlement in Afghanistan. Er kan bijgevolg van uitgegaan worden dat het hier geen nobele onbekende betreft. Gesteld echter dat u inderdaad nog nooit over deze persoon had gehoord, hetgeen weinig waarschijnlijk is, dan kan er alsnog wel verwacht worden dat u, op het moment dat de familie van Alam Khan Azadi te kennen gaf dat ze uw dochter hadden uitverkozen als echtgenote voor hun zoon I(...), op dat moment tijd noch moeite zou sparen om zoveel mogelijk informatie te verzamelen over deze potentiële huwelijkskandidaat en zijn bekende familie te meer omdat ze zo opdringerig waren en vertelden dat ze geen neen zouden dulden (CGVS A(...) N(...) II, p. 4). Echter, zelfs nadat u een vriendin had ingeschakeld om inlichtingen in te winnen over de familie van Alam Khan Azadi, blijft uw kennis over deze familie zeer oppervlakkig. Uw vriendin wist u enkel te vertellen dat het machtige mensen waren, wiens zonen reeds getrouwd waren (CGVS

A(...) N(...) I, p. 12) en dat Alam Khan al jarenlang een commandant was (CGVS, A(...) N(...) II, p. 6-7). Meer informatie kon deze vriendin, die nota bene in de buurt van de gekende parlementair woont, u niet bezorgen over deze familie (CGVS, A(...) N(...) I, p. 13). Ook het onderzoek dat uw zoon heeft gevoerd, leverde niet het te verwachten resultaat op. Uw zoon schakelde een vriend in, de zoon van de mullah van Aziz Abad (CGVS A(...) N(...) I, p.13). Bijgevolg kan er van uitgegaan worden dat u via dit kanaal toch wel een bron aan informatie zou hebben kunnen vergaren over deze prominente familie. Toch kwam uw zoon via de mullah van Aziz Abad en diens zoon niets meer te weten dan dat het hier een commandant betrof met twee getrouwde zonen en dat het hier om gevaarlijke mensen ging (CGVS A(...) N(...) I, p. 13), een mujahedin, die in de overheid werkte, machtig was en een vriend van Ustad Attah was (CGVS, A(...) N(...) II, p. 7). U weet echter niet waarom deze persoon precies als gevaarlijk wordt bestempeld, en vervalt al snel in algemeenheden dat alle commandanten in Afghanistan vrouwen dwingen om te trouwen en dat u geen nee kunt zeggen tegen iemand die wapens heeft (CGVS, A(...) N(...) II, p. 8). Meermaals doorgevraagd, kan u niets meer aanbrengen van informatie over deze commandant (CGVS, A(...) N(...) II, p. 8). Opmerkelijk is bovendien dat u tijdens het tweede gehoor in de voormiddag niet weet wat de huidige positie van Alam Khan in de overheid is en niet verder komt dan dat hij waarschijnlijk een hoge functie bekleedt (CGVS, A(...) N(...) II, p. 7), terwijl u na de middagpauze plots weet dat Alam Khan een volksvertegenwoordiger in het parlement is (CGVS, A(...) N(...) II, p. 10). Indien u en uw familie daadwerkelijk door een commandant dermate bedreigd werden dat u zich genoodzaakt zag om samen met uw gezin Afghanistan te verlaten, mag worden verwacht dat u zich dan ook over deze commandant geïnformeerd zou hebben ten einde de dreiging en de eventuele oplossingen in te schatten. De vaststelling dat uw kennis over hem uiterst summier is en de kennis die u wel heeft uiterst vaag is, ondermijnt dan ook uw vrees voor deze persoon en de daaruit volgende vervolgingsfeiten.

Ook de kennis van uw dochter F(...) over de positie van Alam Kham en zijn familie komt allerm minst overtuigd over, terwijl deze familie om haar hand is komen vragen. Haar kennis over Alam Khan beperkt zich immers tot zijn woonplaats (gehoorverslag CGVS, A(...) F(...), dd. 26 oktober 2017, p. 5) en dat hij een gevaarlijke commandant is die bevriend is met Ustah Attah en in het verleden veel dingen heeft gedaan (CGVS, A(...) F(...), p. 5). Wanneer dan de vragen worden gesteld waarom hij gevaarlijk is, wat hij momenteel doet of wat hij precies in het verleden heeft gedaan, moet F(...) echter telkens het antwoord schuldig blijven (CGVS, A(...) F(...), p. 5). Ook weet uw dochter niet of Alam Khan ooit heeft meegedaan aan verkiezingen, of hij nog steeds een publieke functie bekleedt en hoe hij eruit ziet (CGVS, A(...) F(...), p. 7). De vaststelling dat ook uw dochter, die nochtans de sleutelfiguur is in heel het asielrelaas van uw gezin, amper een begin van informatie kan geven over de man die ze moet vrezen, is gewoonweg frappant en ondermijnt dan ook jullie asielrelaas ten stelligste. Er mag namelijk worden verwacht dat ook zij op de hoogte werd gebracht over de rol en het gevaar van deze familie aangezien ook zij haar thuisland om die reden is moeten ontvluchten.

Over I(...) K(...), de zoon van Alam Khan die met F(...) wou trouwen, weet u letterlijk niets te vertellen. Gevraagd wat u weet over deze persoon, antwoordt u kortweg 'niets' (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11). Op de vraag wat zijn job was zegt u opnieuw heel vaag dat zijn familie zei dat hij bij de overheid werk en dat het een goed man was (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11). Ook weet u dat hij reeds getrouwd was (CGVS A(...) N(...) I, p. 13). Vreemd genoeg houdt uw kennis hiermee overduidelijk op. Meer informatie blijkt u dus niet gevraagd te hebben (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11). Uw desinteresse in deze kandidaat, de allereerste persoon die ooit om de hand van uw dochter is komen vragen (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11-12), is frappant en komt dus weinig geloofwaardig over. Er mag immers van uitgegaan worden dat u tijdens de verschillende gesprekken die hebben plaatsgevonden toch iets van informatie zou verzameld hebben over deze persoon, alvorens resoluut te weigeren. Het is bovendien ook omwille van deze I(...) dat u beslist heeft met uw volledige gezin uit Afghanistan weg te vluchten, dan kan ervan uitgegaan worden dat u, voorafgaand aan uw vlucht, toch iets meer had willen te weten komen dan dat hij een goed man was en u zich over armoede geen zorgen zou hoeven te maken (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11).

Ook de kennis van uw dochter over I(...) K(...) blijkt uiterst summier te zijn. Uw dochter vertelde u immers dat ze over deze persoon meer te weten wou komen, zoals wat zijn job was, of hij gestudeerd had en of hij een goed persoon was (CGVS, A(...) N(...) II, p. 13). Dan mag er verwacht worden dat ze toch iets weet te vertellen over I(...), hetgeen duidelijk niet aan de orde is. Meer zelfs, op de vraag wat zijn naam is zegt ze te denken dat hij I(...) heet (CGVS, A(...) F(...), p. 5). Voorts weet ze enkel te zeggen dat hij in Aziz Abad woont (CGVS, A(...) F(...), p. 7). Over zijn functie weet ze niets te vertellen, noch over het aantal kinderen dat hij had (CGVS, A(...) F(...), p. 8). En hoewel ze aanhaalt dat hij van niets schrik had, kan ze geen enkel concreet voorbeeld geven om dit te verduidelijken, behalve dan wat

jullie met zijn familie hebben meegemaakt (CGVS, A(...) F(...), p. 8). Wanneer F(...) tot slot wordt uitgenodigd om nog iets over haar bedreiger te vertellen, geeft ze te kennen niets meer te weten. Vanzelfsprekend mag meer kennis worden verwacht van F(...) over de man die wou huwen met haar. Bovendien heeft ze ook duidelijk nagelaten om, aangekomen in België, bijkomende informatie te vergaren over deze familie (CGVS, A(...) F(...), p. 17). Indien u en uw dochter uit vrees voor deze familie zijn vertrokken uit jullie thuisland, mag er toch verondersteld worden dat jullie enige info zouden hebben vergaard over het reilen en zeilen van deze familie, zeker aangezien jullie nog familie hebben in Afghanistan waarmee jullie nog steeds in contact staan (CGVS, A(...) N(...) II, p. 16).

Het dient bijgevolg ook niet te verwonderen dat ook uw kennis over de broer van I(...) beperkt blijft tot zijn naam, namelijk Z(...), zijn burgerlijke staat en het feit dat hij werkzaam is voor de overheid (CGVS, A(...) N(...) II, p. 12). U weet over deze persoon niets meer te vertellen, aangezien u niet meer vragen heeft gesteld (CGVS A(...) N(...) II, p. 12-13), hetgeen alweer bevestigt dat u geen informatie bent gaan inwinnen over deze familie. Uw dochter F(...) komt zelfs niet verder dan de naam te noemen van deze persoon, zonder zelfs te weten wat zijn job is (CGVS, A(...) F(...), p. 17).

De vaststelling dat zowel u als uw dochter F(...) amper kunnen uitweiden over de familie van Alam Khan en diens zoon I(...), leidt er dan ook toe dat er heel wat vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven. Dat jullie zelfs de antwoorden op enkele basisvragen over deze familie steevast schuldig moeten blijven, doet ernstige vragen rijzen over jullie verklaringen dat deze familie wou dat F(...) met hun zoon I(...) huwde.”.

Deze motieven vinden steun in de respectievelijke administratieve dossiers, zijn deugdelijk en pertinent, en worden derhalve door de Raad overgenomen.

Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat zij vaak thuis in hun atelier werkten en menen dat er in de provincie Balkh talloze bekende commandanten zijn, verklaren noch verschonen zij op afdoende wijze waarom zij als inwoners van Balkh nog nooit eerder hadden gehoord over Alam Khan Azadi, die volgens informatie in het administratief dossier een publiek figuur is die begin 2013 een positie bekleedde in het Afghaans nationaal parlement. Deze uitleg doet evenmin afbreuk aan de verwachting dat de verzoekende partijen, eens zij wisten dat de familie van deze politicus de tweede verzoekende partij had uitgekozen als echtgenote voor hun zoon I. en zij hun wil desnoods met geweld zouden doordrijven, zoveel mogelijk informatie zouden trachten te verzamelen over I. en zijn familie. Zoals uitvoerig uiteengezet in de hoger geciteerde passages van de bestreden beslissingen, is de door de verzoekende partijen gegeven informatie dermate oppervlakkig en vaag, dat geen geloof kan worden gehecht aan het huwelijksaanzoek door de familie van Alam Khan. Waar er in het verzoekschrift op gewezen wordt dat de derde verzoekende partij tijdens haar gehoor op 26 oktober 2017 kon aangeven dat Alam Khan volksvertegenwoordiger is, wordt geheel voorbij gegaan aan de pertinente vaststelling dat het hier kennis betreft waarover de derde verzoekende partij vóór de pauze van haar gehoor niet bleek te beschikken. Waar de verzoekende partijen op karikaturale wijze stellen dat het enige dat zij niet wisten over Alam Khan diens lengte en gewicht was, doen zij geen afbreuk aan de concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissingen. De vaststelling dat de tweede verzoekende partij slechts een uiterst summiere kennis heeft van de man die haar werd voorgesteld als huwelijkskandidaat strookt niet met haar verklaring dat zij meer informatie zou hebben willen bekomen over I. en zijn familie. Gelet op de telefonische contacten met familieleden in haar land van herkomst, is het bovendien niet aannemelijk dat de tweede verzoekende partij niet weet of de familie van I. na haar vertrek nog pogingen heeft ondernomen om haar te vinden en zij evenmin zelf pogingen heeft ondernomen om meer te weten te komen over deze familie. Dat de tweede verzoekende partij zich hier nu in veiligheid bevindt en onder geen beding wenst terug te keren naar haar land van herkomst, doet niets af aan de redelijke verwachting dat zij interesse zou betonen in de actualiteit van de persoonlijke dreiging die haar terugkeer verhindert, *quod non*.

De verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zodoende doen zij geen afbreuk aan de hoger weergegeven motieven van de bestreden beslissingen. Zij vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door de verzoekende partijen niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

De geloofwaardigheid van de verzoekende partijen wordt bijkomend geschaad door volgende pertinente vaststellingen met betrekking tot hun verklaringen over de verschillende bezoeken die de familie van Alam Khan zou hebben gebracht:

“Over het eerste bezoek van de echtgenote van Alam Khan weet u enkel te vertellen dat zij langskwam omdat ze dringend kleren nodig had (CGVS, A(...) N(...) II, p. 2). U wist op dat moment blijkbaar totaal niet wie deze klant was, aangezien ze zich niet had voorgesteld en u geen vragen had gesteld. U zegt immers dat u niet aan de mensen vraagt wie ze zijn, aangezien ze gewoon voor hun kleren komen (CGVS, A(...) N(...) II, p. 10). Ook haalt u aan nooit onbekende klanten over de vloer te hebben gekregen (CGVS, A(...) N(...) II, p. 14). Naast de vaststelling dat het toch wel vreemd is dat deze voor u onbekende vrouw onmiddellijk interesse betoonde in uw dochters en al bij het eerste bezoek nogal vrijpostig informeerde naar de wijze waarop in uw familie huwelijken georganiseerd werden (CGVS, A(...) N(...) II, p. 3), is het ook weinig aannemelijk dat u nadien niets zou hebben gevraagd over haar identiteit. Los daarvan blijkt dat deze onbekende dame tevens geen blijvende indruk heeft nagelaten op uw dochter. Gevraagd immers om deze vrouw te beschrijven, beweert u dat ze bij het eerste bezoek een boerka droeg (CGVS, A(...) N(...) II, p. 3), hoewel uw dochter zich niet meer kan herinneren hoe deze onbekende vrouw, die een duidelijke interesse betoonde in haar en haar zus, gekleed was (CGVS, A(...) F(...), p. 9-10).

Ook weten uw verklaringen en die van uw dochter F(...) over het tweede en het derde bezoek van de familie niet te overtuigen. Zo blijkt uw dochter F(...), behalve wat algemeenheden, amper iets te kunnen vertellen over de inhoud van de gesprekken die gevoerd werden, zogenaamd omdat ze niet persoonlijk aanwezig was tijdens deze bezoeken (CGVS, A(...) F(...), p. 13). Zo kan ze namelijk niets vertellen over wat er werd gezegd over de huwelijkskandidaat, zowel niet tijdens het tweede als tijdens het derde bezoek (CGVS, A(...) F(...), p. 13-14). Als verklaring hiervoor benadrukt ze meermaals dat niet zij maar u telkens aanwezig was en het woord voerde (CGVS, A(...) F(...), p. 13). Er kan echter weinig geloof gehecht worden dat uw dochter dermate ongeïnteresseerd zou reageren op de inhoud van deze gesprekken, aangezien ze wel duidelijk wist dat zij het onderwerp van deze gesprekken was. Ze beweerde immers zelf dat zij tijdens het tweede bezoek van deze onbekende dame pas de kamer heeft verlaten op het moment dat er verteld werd dat ze deze keer niet langskwam om kleren te laten maken, maar om de hand te komen vragen (CGVS, A(...) F(...), p. 12). Ook is het vreemd dat uw dochter enerzijds vertelt dat jullie nog wat gingen wachten alvorens informatie in te winnen over deze onbekende familie, hoewel ze toch reeds tijdens dit gesprek hadden meegegeven dat ze gingen terugkeren en geen negatief antwoord wilden ontvangen (CGVS, A(...) F(...), p. 13). (...) Bovendien heeft u ook totaal geen idee waarom deze, voor u onbekende familie, plots zo gebrand was op uw familie en vooral uw dochter (CGVS, A(...) N(...) II, p. 9). Meer zelfs, u heeft zelf nagelaten deze vraag te stellen (CGVS, A(...) N(...) II, p. 11), hetgeen weinig waarschijnlijk is, gezien de omstandigheden.

Bovendien is het ook weinig plausibel dat de moeder van I(...) reeds onmiddellijk na haar eerste bezoek voor zichzelf duidelijk had gemaakt dat uw dochter moest huwen met haar zoon, terwijl nergens uit uw verklaringen blijkt dat ze zich enigszins heeft geïnformeerd naar het profiel en vooral het karakter van uw dochter F(...), maar ook niet in het profiel van uw gezin in zijn totaliteit. Het is merkwaardig dat I(...) zijn moeder zomaar een voor haar onbekende familie als haar schoonfamilie zou accepteren en een vrouw voor haar zoon zou willen die ze eigenlijk van haar noch pluim kent. Er mag verwacht worden dat deze echtgenote van een machtige commandant bij de keuze van een vrouw voor haar zoon toch iets kritischer te werk zou gaan, wat in de door u geschetste context allerm minst het geval is.

Ook over het laatste bezoek legt u weinig geloofwaardige verklaringen af. Tijdens dit bezoek was immers de huwelijkskandidaat persoonlijk aanwezig, en heeft deze een gesprek gehad met uw schoonzoon (CGVS, A(...) N(...) II, p. 9). Het is dan ook uiterst merkwaardig dat u er niet in slaagt de inhoud van het gesprek tussen uw schoonzoon en I(...) weer te geven. Het enige wat u weet over deze ontmoeting is dat ze uw schoonzoon hadden gezegd dat ze een ja zouden krijgen en dat ze familie zouden worden van elkaar (CGVS, A(...) N(...) II, p. 9). Verder raakt u niet, aangezien u het niet aan uw schoonzoon heeft gevraagd, omdat u zich niet in een goede situatie bevond (CGVS, A(...) N(...) II, p. 9). Het is weinig geloofwaardig dat u beslist heeft Afghanistan te verlaten omwille van de veiligheid van u en uw gezin nadat dit gesprek heeft plaatsgevonden, zonder te weten wat er tijdens dit cruciale gesprek effectief gezegd is geweest. Nog opmerkelijker is het dat u beweert tijdens dit gesprek persoonlijk met I(...) gesproken te hebben en hem persoonlijk de boodschap te hebben gegeven dat er geen huwelijk zal volgen (CGVS, A(...) N(...) II, p. 9), maar dat u er vervolgens niet in slaagt deze I(...) op foto te herkennen. Tijdens uw gehoor wordt u immers een foto getoond waarop zowel Alam Khan als zijn zoon I(...) duidelijk staan afgebeeld, het is dan ook zeer verwonderlijk dat u noch de bekende

parlementariër noch de persoon waarmee u oog in oog heeft gestaan, herkent (CGVS, A(...) N(...) II, p. 13). Als nationaal parlementariër moet Alam Khan hebben deelgenomen aan verkiezingen. Het is dan ook uiterst merkwaardig dat u nergens een verkiezingsaffiche van deze man zou hebben gezien en zeker al niet tijdens uw zoektocht naar informatie over hem. Met zijn zoon heeft u dan weer persoonlijk een hoogoplopende discussie gehad (CGVS, A(...) N(...) II, p. 9). Dat u beide mannen, nota bene de heren voor wie u vervolging vreest en dus uw land van herkomst heeft moeten ontvluchten, niet herkent, ondermijnt dan ook ten stelligste uw vervolgingsfeiten en die van uw familie.

Bovendien slaagt ook uw dochter er noch Alam Khan noch zijn zoon I(...) te herkennen op een foto (CGVSCGVS, A(...) F(...), p. 17). Naast het feit dat het weinig geloofwaardig is dat uw dochter zich niet zou hebben geïnformeerd over de familie waarvoor ze is gevlucht uit Afghanistan (CGVS, A(...) F(...), p. 17), is het evenmin aannemelijk dat ze zelfs zijn foto, die gemakkelijk raadpleegbaar is op internet en Facebook nooit zou hebben opgezocht. F(...) verklaart namelijk dat uw zoon A(...) een Facebookaccount heeft (CGVS, A(...) F(...), p. 16). Verwacht mag worden dat A(...) dan ook op internet en op Facebook snel info en foto's kan vergaren over deze familie die jullie vrezen, wat jullie zoals hierboven aangetoond duidelijk hebben nagelaten.”

In het verzoekschrift wordt opgemerkt dat aan de tweede verwerende partij nooit gevraagd werd of de moeder van I. een boerka droeg toen zij een eerste keer op bezoek kwam. De Raad stelt vast dat de tweede verzoekende partij gevraagd werd deze vrouw te beschrijven en of zij zich nog herinnert welke kleren zij droeg. Indien deze vrouw inderdaad een boerka aan had, zoals de derde verzoekende partij beweert, kan worden verwacht dat de tweede verzoekende partij zich zo'n opvallend kledingstuk nog zou herinneren, *quod non* (administratief dossier tweede verzoekende partij, stuk 6, gehoorverslag, p. 9, 10). Dat de tweede verzoekende partij details kon geven over de kleren die de vrouw wou laten maken, doet hieraan geen afbreuk. Waar de verzoekende partijen het gewicht van de vaststelling dat zij Alam Khan en zijn zoon I. niet herkenden toen hen een foto van de twee werd getoond trachten te relativiseren, kunnen zij niet overtuigen. De argumentatie in het verzoekschrift volgens dewelke de derde verzoekende partij slechts een kort bezoek heeft gebracht aan de kamer waar de mannen samenzaten en zij het gezicht van I. mogelijks niet eens heeft gezien, strookt niet met de verklaringen die zij daaromtrent tijdens haar gehoren heeft afgelegd. Uit deze verklaringen blijkt immers dat de derde verzoekende partij I. rechtstreeks heeft aangesproken – zij omschreef hem als “*geen volwassene, maar een oude man*” –, en dat I. vervolgens is opgestaan en tegen haar is uitgevaren (administratief dossier derde verzoekende partij, stuk 5, gehoorverslag 26.10.2017, p. 8, 9; stuk 8, gehoorverslag 12.10.2017, p. 13). De kritiek dat de verwerende partij de verzoekende partijen onterecht zou straffen omdat zij geen antwoorden op vragen zouden verzinnen houdt geen steek. Van een verzoeker om internationale bescherming mag verwacht worden dat hij te allen tijde waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt. *In casu* kon worden vastgesteld dat de verzoekende partijen dermate vage en summier verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot kernelementen van hun relaas, dat daaraan geen geloof kan worden gehecht.

De verwijzing naar landeninformatie waaruit blijkt dat vrouwen in Afghanistan het slachtoffer kunnen worden van gedwongen huwelijken volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partijen blijven hierover in gebreke.

Wat betreft de vrees die de verzoekende partijen stellen te koesteren naar aanleiding van de ontvoering van hun nichtje, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat de verzoekende partijen deze vrees evenmin aannemelijk maken. De relevante passage in de bestreden beslissing in hoofde van de derde verzoekende partij, die hernomen wordt in de motivering van de overige bestreden beslissingen, luidt als volgt:

“Naast het feit dat u aanhaalt niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan omwille van uw vrees voor de familie van commandant Alam Khan en zijn zoon, haalt u ook aan dat de zeventienjarige dochter van uw zus zeven maand geleden ontvoerd is onderweg van school naar huis (CGVS, A(...) N(...) II, p. 15). U vreest voor uzelf en uw dochters ook in zo een situatie te belanden. Uw kennis over dit incident is echter zo summier dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze ontvoering. U zegt dat ze naar Panjshir werd gebracht en met een commandant moest huwen. Vreemd genoeg kent u de naam van die commandant niet die uw nicht heeft ontvoerd (CGVS, A(...) N(...) II, p. 15) en heeft u geen idee waarom ze haar hebben ontvoerd (CGVS, A(...) N(...) II, p. 15). U geeft als verklaring voor uw onwetendheid dat

u niet veel praat met uw zus aangezien ze ziek is. Gevraagd naar de situatie vandaag de dag, zegt u van niets te weten, omdat u haar al lang niet meer heeft gehoord, gezien ze haar nummer gewisseld heeft (CGVS, A(...) N(...) II, p. 15). Naast de bevinding dat het uiterst vreemd is dat u niet via andere familieleden op de hoogte zou willen en kunnen worden gesteld over het lot van uw nichtje zoals aan uw moeder met wie jullie beiden nog in contact staan (CGVS, A(...) N(...) II, p. 16), is het des te frappant dat uw zus haar telefoonnummer zou wisselen. Uw nichtje had eerder reeds na haar ontvoering telefonisch contact opgenomen met haar familie (CGVS, A(...) N(...) II, p. 15). In die context is het dan ook vrij ongeloofwaardig dat haar moeder net dan zou beslissen haar eigen nummer te veranderen door op die manier het contact van haar dochter met haar thuisfront te bemoeilijken. Indien u werkelijk dermate bevreesd bent in dezelfde situatie terecht te komen als uw nicht en uw zus, mag er verwacht worden dat u de situatie en de problemen van uw familie in Afghanistan op de voet zou volgen. Het feit dat u dit duidelijk heeft nagelaten (CGVS, A(...) N(...) II, p. 16), toont aan dat deze gebeurtenissen met uw nicht niet hebben plaatsgevonden. Dit ondermijnt dan ook uw vrees om in dezelfde situatie terecht te komen en komt evenmin uw algemene geloofwaardigheid ten goede.”.

De verzoekende partijen laten bovenstaande motieven volledig ongemoeid en ondernemen niet de minste poging teneinde deze *in concreto* te weerleggen. Zij vinden steun in het administratief dossier betreffende de derde verzoekende partij, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door de verzoekende partijen niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind. Zij volstaan om te besluiten dat de verzoekende partijen in hun hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maken.

In zoverre eerste, tweede en derde verzoekende partij zouden aanvoeren dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst een risico op vervolging dan wel ernstige schade lopen als alleenstaande vrouwen, dient te worden gewezen op het volgende. De verzoekende partijen wijzen erop dat er slechts één mannelijk familielid meer is, zijnde A., de vierde verzoekende partij *in casu*, die de zoon is van de derde verzoekende partij en broer van de eerste en tweede verzoekende partij, en dat hij getrouwd is met een Belgische. Uit de stukken van zijn administratief dossier kan evenwel niet blijken dat A. over enige verblijfstitel in België beschikt, zodat er op heden geen grond is om te veronderstellen dat hij zijn moeder en zussen niet zal vergezellen in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst. De derde verzoekende partij verklaart dat haar man R. acht jaar na hun huwelijk in 1986 een andere vrouw huwde en dat zij sinds twee jaar geen informatie meer heeft over hem (administratief dossier derde verzoekende partij, stuk 17, verklaring DVZ, nr. 15 a). Nergens uit haar verklaringen, noch uit de stukken in haar dossier, blijkt evenwel dat zij gescheiden is van haar man en dat zij zich bijgevolg niet op deze verbintenis zou kunnen beroepen bij eventuele problemen die hieromtrent zouden kunnen rijzen. Verder blijkt zij in Afghanistan over een ruim familiaal netwerk te beschikken in Mazar-e Sharif. De derde verzoekende partij verklaart twee zussen en twee broers te hebben die in Mazar-e Sharif wonen (*ibidem*, nr. 17). Zij beweert nog steeds in contact te zijn met een van haar zussen en verklaart dat haar schoonbroer, die eveneens in Mazar-e Sharif woont, haar geholpen heeft haar reis te bekostigen (administratief dossier derde verzoekende partij, stuk 5, gehoorverslag 26.10.2017, p. 14, 15). Ook haar jongste dochter, de eerste verzoekende partij, verklaart dat zij nog steeds in contact is met haar zussen in Afghanistan en beweert ook zelf met twee tantes langs vaderskant in contact te zijn (administratief dossier eerste verzoekende partij, stuk 7, gehoorverslag, p. 5). Behalve de op grond van hoger weergegeven motieven ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten, zijn er geen concrete elementen die erop wijzen dat de verzoekende partijen voor hun komst naar België in Afghanistan waren blootgesteld aan risico's die verband houden met hun vrouw-zijn of dat zij aan dergelijke risico's zullen worden blootgesteld bij terugkeer.

Zowel ter terechtzitting van 25 oktober 2018 als na het sluiten van de debatten middels een nota van 12 november 2018 worden meerdere medische documenten bijgebracht die betrekking hebben op de derde verzoekende partij. Het betreft twee geneesmiddelenvoorschriften van respectievelijk 2 oktober en 6 november 2018, een verklaring van een arts van 6 november 2018 volgens dewelke de derde verzoekende partij in een centrum voor geestelijke gezondheidszorg werd opgenomen wegens ernstig posttraumatisch stresssyndroom en ernstige suicidaliteit, en een verklaring van een arts dat bij de derde verzoekende partij in 2017 een ferrieprievae anemie werd vastgesteld, dat zij druk ervaart op de borst bij inspanningen en aangeeft veel stress te hebben. De Raad stelt vast dat deze documenten niet gepaard gaan van enige uitleg betreffende de relevantie ervan voor onderhavig verzoek. Uit deze documenten kan in elk geval geen enkel verband worden afgeleid tussen de psychische en/of lichamelijke klachten die de derde verzoekende partij zou ervaren en de vervolgingsfeiten die zij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming aanvoert. De geneesmiddelenvoorschriften en de verklaring waaruit blijkt dat de derde verzoekende partij behandeld wordt voor posttraumatische stress en

suïcidaliteit dateren van oktober en november 2018, daar waar het laatste gehoor in het kader van haar verzoek om internationale bescherming plaatsvond op 26 oktober 2017. Deze stukken kunnen derhalve niet aantonen dat de mentale toestand van de derde verzoekende partij op het ogenblik van haar gehoren van die aard was dat zij niet in staat zou zijn geweest om correcte en volledige verklaringen af te leggen omtrent de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten. Daarenboven heeft de derde verzoekende partij noch haar advocaat tijdens de gehoren gewezen op een dermate psychische problematiek dat zij niet in staat zou zijn om haar asielrelaas naar behoren uiteen te zetten. De derde verzoekende partij laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze een eventueel trauma haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partijen het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partijen vastgesteld worden.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partijen op deze gronden geen subsidiaire bescherming vragen.

In zoverre de verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partijen deze motieven niet aannemelijk maken.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zouden hebben gekend.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht het volgende stellen, gelet op verzoekers' verklaarde herkomst uit de stad Mazar-e Sharif, gelegen in de provincie Balkh:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate

hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Balkh province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn "non-conflict related". Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile"doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende

confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie blijkt bovendien een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere noordelijke en noordoostelijke provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 10 oktober 2018 (EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van december 2017; EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation - Update” van mei 2018; EASO Country Guidance “Afghanistan – Guidance note and common analysis” van juni 2018) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in Mazar-e Sharif inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De verzoekende partijen voeren in het verzoekschrift geen verweer ten aanzien van hoger weergegeven veiligheidsanalyse in de regio van herkomst en doen er derhalve geen afbreuk aan.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat de verzoekende partijen geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

De verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maken de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat de verzoekende partijen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS